

Békés Pál

A KÉTBALKEZES VARÁZSLÓ

- mesejáték -

Szereplők:

Fitzhuber Dongó

Éliás Tóbiás

Első Badar ó

Lanolin

Irma néni

Hoppmester

Étekfogó

Dzsinn Tata

Dzsinn Fizz

Budweiser Ünög

Csikorgó Csókorgó

Nagy Kulcsmásoló

Férfi, Kuka1

Újságos Kuka2

Nő, Kuka3

Csapcsöpp hangja

ELSŐ FELVONÁS

Szín: lakótelep. Magas, egyforma házak. A folyosók, lépcsők, ajtók, ablakok a darab fontos szereplői. A díszlet egyszerre valóságos és varázsos. A szereplők otthonosan mozognak mesebeli öltözetükben, a mese-ellenes környezetben.

Nyitány – szöveg nélkül.

A függöny még lent, a nézőtér elsötétül. A széksorok között megjelenik Fitzhuber Dongó csillagos, holdas varázsköpenyében. Hátán apró, kék hátizsák. Tétován nézelődik.

Fitzhuber Dongó: *(a közönséghez)* Elnézést kérek a zavarásért... meg tudnák mondani, merre van itt... a Körzeti Varázslóhivatal? Kicsit eltévedtem... itt kell lennie valahol, csak ezek a... ezek a... *(körbemutat)* házak... Meg tudnák mondani, merre lehet a Körzeti Varázslóhivatal?

(A színpadon, a függöny előtt, oldalról Budweiser Ünög lép be köznapi ruhában, két bőrönddel. Öntudatosan lépked. Dongó észreveszi, messziről felé kiabál.)

Dongó: Uram! Uram! Bocsánat, nem tudja véletlenül, hol a Varázslóhivatal?

Ünög: Azt éppenséggel tudom.

Dongó: *(boldogan közeledik, felkapaszkodik a színpadra)* Uram!

Ünög: *(széttárja a karját)* Fitzhuber Dongó! Nem emlékszel rám? Két évvel előtted végeztem a Varázslóiskolában. Én vagyok a Budweiser Ünög.

Dongó: Ünög!

Ünög: Dongó! *(ölekezés)* Dongó! Hogy kerülsz ide, ahol a madár se jár, hogy úgy mondjam.

Dongó: Ide rendelték körzeti varázslónak, ugyanis...

Ünög: Ne is mondd. Évfolyamutolsóknak végeztél. Igaz?

Dongó: *(szégyenkezve)* Honnan tudod?

Ünög: Mert két éve én voltam az utolsó és akkor engem rendelték ide a Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepre. Ez ugyanis köztudottan minden varázslóterepék legrosszabbika.

Dongó: Velem szórul szóra ez történt, azzal a különbséggel, hogy a Nagy Rododendron a vizsga után hozzám lépett...

Ünög: Óh, a Nagy Rododendron, az igazgató-fővarázsló... Hogy van a vén csont?

Dongó: Köszöni jól, hasogat az isiásza. De már vagy kétezer éve hasogat neki, úgyhogy föl se veszi. Szóval a Nagy Rododendron odalépett hozzám, megveregette a vállam, és azt mondta: úgy látszik, fiam, Fitzhuber Dongó, mégis csak te vagy a világ legkétbalkezesebb varázslója. De azért ne búsulj, ez is egy rang!

Ünög: Emlékszem rád. Tényleg te voltál a legkétbalkezesebb.

Dongó: Szó sincs róla. Csak üldözött a balszerencse. Meg Sogenannte Sigismund.

Ünög: A derék Sogenannte Sigismund, a mi kiérdemesült hétfejű tansárkányunk... mi van vele?

Dongó: Ő is jól van, a fene egye meg. Miatta vagyok itt. A Kis Rezső miatt.

Ünög: Kis Rezső?!

- Dongó: Nem tudad? Így hívják. Bizony. Az iskola gyakorlósárcánya közönséges Kis Rezsőként született. De szégyellte, hogy elvileg vérszomjas fenevad létére ily köznapi, neve van, ezért aztán felvette a Sogennante Sigismund művésznevet. Mert az sokkal vérfagylalóbb.
- Ünög: Óriási! Még hogy Kis Rezső! Óriási!
- Dongó: Szóval Sogennante Sigismund, született Kis Rezső pikkelt rám. Az érettségi tételben meg az állt, hogy tegyük ártalmatlanná egy hétfejű sárkányt. Természetesen Sigismundot.
- Ünög: Nem könnyű.
- Dongó: Hát nem. Beléptem a vizsgabarlangba, de még egyet sem nyikkanhattam Songennante Sigismund, ez a művésznévvel hivalkodó Kis Rezső rám ordított mind a hét fejével! Láttam, még egy pillanat, és már fújja is lángot és máguspörköltet csinál belőlem!

NO. 1.

Emelem pálcám
De hiába,
Mint aki meg van
Babonázva!
Kihull kezemből
Le a földre,
Ő meg ugrik, hogy
Összetörje!
Aztán felkapja,
Meglóbálja,
Én meg csak állok,
Holtra válva!
Óh jaj!

Ez a varázsló fegyvere
Védtelen senki nélküle
Mert a lényeg itt a pálca
És a pálca nem csak álca!

Fogja a pálcám
A csúf sárkány
Érzem fog rajtam
A rút ármány
Nézek a tükörbe
Jaj Istenem!
Mitől lett nekem
Ennyi fejem?
Oda a kétely,
Szörnyű métely!
Egy szál nyakamon
Íme hét fej!
Óh jaj!

Ez a varázsló fegyvere
Védtelen senki nélküle
Mert a lényeg itt a pálca
Lám a pálca nem csak álca!

(Ünög nevet, Dongó bánatos)

Na, így nevetett a vizsgabizottság is, a Sigismund meg egyenesen röhögött rajtam. És úgy szégyelltem magam, hogy nem mentem el az évváró diplomabálra, és nem jártam el a hagyományos varázsló-rumbát, pedig annyit gyakoroltam, és úgy szerettem volna! Keserves emlék. Hát így lettem évfolyamutolsó. És így kaptam ezt az állást.

Ünög: Nem irigyellek. Mostanáig én voltam itt a körzeti varázsló. Felmondtam. Nincs az a kincs, amiért maradnék. Megürült az állás, így kerülsz ide te.

Dongó: És veled mi lesz?

Ünög: Manapság nincs valami nagy igény varázslókra. Nézd ezeket az ablakokat, lépcsőházakat. Szerinted, megél itt a mese?

Dongó: *(körülnéz)* Most, hogy mondod... jaj...

- Ünög: Két év alatt a lakótelepről egyetlen lélek sem kereste fel a Varázslóhivatalt. Hiába írtam ki, hogy gyorsszolgálat, hogy ingyen van, hiába tettem ki a mágusdiplomámat a kirakatba, hiába kerestem fel személyesen az ügyfeleket. Semmi, de semmi.
- Dongó: Nem valami vigasztaló. Sőt, egyenesen lehangoló.
- Ünög: Tudod mit, gyere velem. Pestfűlöpön a Tojásöntő és a hulladéklerakó között állítólag van egy erdősáv, nem túl széles, de egy-egy madár megél benne, meg néhány pocok. Úgy hallom összejött ott néhány nekikeseredett varázsló. Mind ilyen helyekről menekültek, mint ez a lakótelep. Egész kis varázsló-kommandó. Varázsolgatnak kedvükre. Ha másnak nem kellene, hát legalább önmaguknak. Nem tartasz velem?
- Dongó: Engem ide küldtek. A kötelesség...
- Ünög: Kötelesség, kötelesség... majd meglátod. A címet mindenesetre ne feledd: Pestfűlöp, a Tojásöntő és a hulladéklerakó között. Ha meggondolod magad, ott találsz. Ég áldjon Dongó, sok szerencsét!
- Dongó: Ég áldjon Ünög!

(Megölelik egymást, Ünög felveszi a két bőröndöt, indul kijelé.)

- Dongó: *(utána kiált)* Ünög, nem mondtad meg, hol a Körzeti Varázslóhivatal!

- Ünög: Ott!

(Felmegy a függöny. A derékszögek metszetében kis tér, jobbra egy ajtó felett felirat Ká-Vé. Dongó szétnéz, belép, kisvártatva jókora táblával jelenik meg:

ÁLLANDÓ ÉJJELI-NAPPALI ÜGYELET! KÍVÁNSÁGÁRA OTT TERMEK,

AHOL AKAROK, VAGY AHOL ENGEM AKARNAK!

A táblát az ajtó mellé támasztja. Néhányan átsietnek a téren.)

Újságos: Itt a lap, a friss lap!

Dongó: Nem jönne be?

Újságos: Vannak odabent?

Dongó: Kik?

Újságos: Ügyfelek.

Dongó: Nincsenek. Még.

Újságos: Akkor miért mennék? Ha lennének ügyfelek, vennének lapot, de így mit keresnék ott?

Dongó: Nincs szüksége egy kis varázslatra?

Újságos: Hogyne volna! Hogy elfogyjon az újság. Kér?

Dongó: Kérek. *(átveszi az újságot)*

Újságos: Később lesznek odabent?

Dongó: Remélem.

Újságos: Ha lesznek, jövök. Itt a lap, a friss lap! *(El.)*

(Idősebb férfi közeledik, Dongó boldog.)

Férfi: Ez itt a zöldséges?

Dongó: Nem kérem, ez a Körzeti Varázslóhivatal. *(A feliratra mutat.)*

Férfi: És hol a zöldséges?

Dongó: Azt nem tudom, de ha valami varázslatra volna szüksége, kisebbre vagy nagyobbra...

Férfi: Nekem a zöldséges kell, mert zellert akarok a levesbe.

Dongó: Hát zeller... az nincs...

Férfi: Azért megyek a zöldségeshez. *(El.)*

(A tér kiürül. Dongó körbejárja a teret. Egy falon táblát vesz észre. Hangosan olvassa.)

Dongó: E ház helyén állt a ház, melyben május 29-től június 3-ig lakott és alkotott Nimbusz Endre Bertalan.

(Fiatal nő lépked el Dongó előtt. Dongó rákacsint, a táblára mutat, fel akarja hívni rá a figyelmet.)

Nő: Ne kacsingasson énrám, maga huligán, mert mindjárt hívom a vőlegényemet!

Dongó: Nem azért kacsingatok, mert..., hanem mert...

Nő: Csak ne kacsingasson semmiért, mert a vőlegényem a keretben van, azután majd megnézheti magát, ha az odakacsint!

Dongó: Elnézést de... nem tudná megmondani, ki volt az a Nimbusz Endre Bertalan?

Nő: Ki, ki. Hát a lakótelepünk névadója.

Dongó: De miért nevezték el róla a lakótelepet?

Nő: Nem tud olvasni? Azért, mert *(oktatóan olvassa a tábláról tagolva)* E ház helyén állt a ház, melyben május 29-től június 3-ig lakott és alkotott Nimbusz Endre Bertalan.

Dongó: De mit alkotott?

- Nő: Mit tudom én? Mit kérdezzet? Mi vagyok én, infómaca?
- Dongó: Jaj, dehogyan tetszik infómacának lenni! De... ezen a táblán nincs virág. Varázsolnék néhány szálát, ha nem veszi rossznéven.
- Nő: Tőlem aztán... Csak ne szemeteljen.
- Dongó: *(Összeráncolja a homlokát, nekiveselkedik, majd varázsigét mormol. Köpenye ujjából fejesvonalzót ránt elő.)* Húha... Ez nem az... kissé félrement...
- Nő: Hát félre.
- Dongó: *(Újabb varázsigé, és magabiztosan előránt egy eleven tyúkot)* Hát... ez sem virág.
- Nő: Szép kis varázsló.
- Dongó: A fene egye meg. *(Földhöz vágja a varázspálcát, ahol a pálcá a földet éri, egy csokor virág nő az utca kövén.)* Na, tessék! Megy ez... előbb-utóbb...

(Felveszi a virágot megigazgatja a csokrot, majd az emléktáblára helyezi. A Nő távozik. Dongó még mindig a tábla előtt áll, hátrafelé beszél.)

- Dongó: Tudja, gyenge a memóriám, az iskolaorvos is memóriaedző gyakorlatokat rendelt, de hiába. Azért is hordom magammal a Máguslexikont, hogy össze ne keverjem a varázsigéket. Szívesen vendégül látnám az irodámban és mutathatnék még néhány kisebb varázslatot.

(Szívélyesen hátrafordul, de egyedül van. Szomorúan az iroda elé baktat. Sehol senki. Felhangzik az esti mese szignálja és a környező ablakokból a tévé kék fénye villog. Az egyik ablakban megjelenik Éliás Tóbiás, a párkányra könyököl, báméskodik. Énekel)

NO. 2.

Ha kinézek, hát mit látok?
A vidéken szürke átok.
Csupa doboz, csupa kocka,
Csupa csupasz bamba beton
Nincsen udvar, és ha volna,
Nem nőne fa az udvaron.

Nincs mese – itt nincs mese,
És akkor nincsen semmise.
Vajon volt, vagy sosem volt?
Hova bújt a telihold?
Hova bújt a „hol nem volt”?

Se kacsaláb, se palota,
Se üveghegy, se boszorka
Nincsen lovag, nincsen sárkány
Csak tengernyi vidám csótány
Ám ha mindez mégsem elég,
Griff helyett van párszáz veréb.

Nincs mese – itt nincs mese,
És akkor nincsen semmise.
Vajon volt, vagy sosem volt?
Hova bújt a telihold?
Hova bújt a „hol nem volt”?

(Dongó az ablak alá sétál, integet, a kisfiú nem veszi észre. Dongó ugrál, ordít.)

Dongó: Hahó!

Éliás Tóbiás: *(unottan báméskodik, végül észreveszi Dongót, de nem mutat érdeklődést)* Hahó!

Dongó: Akarod, hogy fölrepüljek hozzád?

Éliás Tóbiás: *(Unottan)* Tudsz repülni?

Dongó: Természetesen.

Éliás Tóbiás: Akkor repülj.
(Dongó hókusz-pókuszol a varázspálcával, lendületet vesz, majd orra esik)

Éliás Tóbiás: Hát ennyire én is tudok repülni.

Dongó: Mert izgulok. Azért nem sikerült. Tudod mit? Inkább gyere le.
(Tóbiás eltűnik az ablakból, ez alatt Dongó megtörli a szemüvegét. Tóbiás megérkezik. Dongó kissé meghajol, a süvege a szemébe csúszik)
Fitzhuber Dongó vagyok. *(Éliás Tóbiás nevet, Dongó ideges)* És téged hogy hívnak?

Éliás Tóbiás: *(hangos és harcra kész)* Éliás Tóbiás vagyok. És ha nem tetszik, kaphatsz egyet!

Dongó: *(Meghökken)* Neked meg mi bajod?

Éliás Tóbiás: Csúfolnak.

Dongó: Miért?

Éliás Tóbiás: A többiek azt mondják, vagy Éliás, vagy Tóbiás. Éliás Tóbiás olyan nincs.

Dongó: Már miért ne lenne? Ha egyszer téged úgy hívnak, akkor ilyen van. Nem kell mellre szívni. Engem is csúfoltak az iskolában. Kétbalkezes Dongónak hívtak. De később már egyáltalán nem bántam. Ha akarsz, te is hívatsz Kétbalkezes Dongónak.

Éliás Tóbiás: Nem akarlak. Tulajdonképpen te ki vagy?

Dongó: Varázsló.

Éliás Tóbiás: Varázslók nincsenek.

Dongó: Na ne mondd! Én az vagyok. Okleveles mestervarázsló. Ha akarod, megmutathatom a diplomámat. Nem éppen kitűnő, de azért van!

Éliás Tóbiás: Varázslók, pedig nincsenek.

Dongó: Nézd, ha van Éliás Tóbiás, mert téged úgy hívnak, akkor varázslók is vannak, mert én az vagyok.

Éliás Tóbiás: Jó. Akkor légy szíves varázsoljál valamit.

Dongó: Amit csak parancsolsz. Mire van szükséged?

Éliás Tóbiás: Mesére.

Dongó: Semmiség. *(Nagy lendülettel hozzákezdene a szertartásos varázslathoz, de a mozdulat félbe marad.)* Biztos, ami biztos... *(lekapja hátáról a hátizsákot, előveszi a Máguslexikont, lapozgatja, pergeti a lapokat)* Azt mondja, hogy azt mondja... Macera, macskazene, mácsonya, mafla, mándruc, matyó, medúza, méhpempő, mértan. Mese! Ez az! *(nekihuzakodik, és komor képpel hadarja a varázsigét)* Bakter, sakter, Viktor, vektor, hatker, héther, nyolcker, Hektor.

(Dongó a földre mutat. A kisfiú óvatosan felemel egy óriási, színes, szép mesekönyvet.)

Dongó: *(roppant büszke)* Tessék! Sikerült!

Éliás Tóbiás: *(érdeklődés nélkül belelapoz)* Nagyon szép. De már megvan.

Dongó: Akkor büvölök neked olyan meséskönyvet, amiről még csak nem is hallottál.

Éliás Tóbiás: *(ingerülten)* De nekem egyáltalán nem ilyen mese kell.

Dongó: *(nyugtatja)* Jól van, jól van. Hát milyen?

Éliás Tóbiás: Igazi.

Dongó: Még hogy igazi. Ennél igazibb mesék, egyszerűen nincsenek. Van bennük hetedik királyfi, harmadik szegénylegény, legkisebbik fiú, kérőit szörnyű próbák elé állító királylány, hétfejű sárkánnyal is megküzdő rettenthetetlen lovag, egyszóval minden, ami csak kell.

Éliás Tóbiás: Na és?

Dongó: Mi az, hogy „na és?” Megáll az eszem! Hát miféle mese kell neked?

Éliás Tóbiás: Olyan igazi igazi mese. Olyan, ami megtörténik. Nem érted? Mégsem vagy te igazi varázsló, legföljebb valami bűvész.

Dongó: Kikérem magamnak!

Éliás Tóbiás: Az igazi mese velem történik. Saját mesét akarok! Olyat, amiben benne lehet lakni. Mondd csak, vannak egyáltalán mesék?

Dongó: Természetesen. Hogyan lehet ebben kételkedni?

Éliás Tóbiás: Ne veszekedjél velem. Én nem úgy értem. Persze, hogy vannak. Másutt. De itt?! Én már sok mesét hallottam, olvasni is tudok... de egyetlenegy herceget vagy hercegnőt sem láttam és mama azt mondta, hogy ő sem, papa meg azt mondta, hogy kacsalábon forgó paloták sincsenek. Most mondd meg az igazat... léteznek mesék?

Dongó: *(Nagy magabiztossággal, mély lélegzetvétellel válaszolni készül, azután elbizonytalanodik)* Nem tudom.

Éliás Tóbiás: *(ismét harcias)* Nem tudod? Állítólag varázsló vagy, nem?

Dongó: Szóval... még csak most neveztek ki... épp csak, hogy körülnéztem. De... őszintén szólva nem tudom. Én még eggyel sem találkoztam... *(kis szünet után sietve teszi hozzá)* ez persze nem jelent semmit...

Éliás Tóbiás: De azért szomorú.

Dongó: Az. Szomorú.

(Hallgatagon búslakodnak. Dongó elszántan felpattan.)

Dongó: Gyerünk!

Éliás Tóbiás: Hova?

Dongó: Megkeressük.

Éliás Tóbiás: Mit?

Dongó: A mesét.

Éliás Tóbiás: Hol?

Dongó: Itt, ahol laksz.

Éliás Tóbiás: Az előbb azt mondtad, hogy itt nincs!

Dongó: Nem mondtam! Csak hogy én még nem találkoztam vele.

Éliás Tóbiás: És tudod, hol keressük?

Dongó: Fogalmam sincs róla. *(Nagyot sóhajt)*

Éliás Tóbiás: *(talpra szökken)* Induljunk!

Dongó: Várj-várj, nem úgy van az! *(Kihalássza a hátizsákból a Máguslexikont, lapozgatni kezdi)* Előbb elbájollak.

Éliás Tóbiás: Na, arra kíváncsi vagyok.

- Dongó: Én is. Azt mondja, hogy azt mondja: gyagya, gyalogsátán, gyapjastetű, gyászhuszár, gyepmester, gyermekáldás, gyermekbájolás... ez az... nézzük... *(mormogva olvasni kezdi, megkövül)* Hát ez nem igaz! Ilyen nincs! Nem létezik!
- Éliás Tóbiás: Mi nincs? Mi nem igaz? Mi nem létezik?
- Dongó: Itt mindössze annyi áll: „Kezdjük el, azután majd meglátjuk” mondhatom, szép kis útbaigazítás, szép kis lexikon! *(Forgatja)* Ez valami elavult kiadás. Még, hogy „kezdjük el, azután majd meglátjuk”!
- Éliás Tóbiás: Csak úgy egyszerűen?
- Dongó: Várj csak, itt egy csillag. Lábjegyzet a lap alján. Lássuk: „igen, csak úgy egyszerűen zummbele”. *(panaszosan)* Tessék! Ez a lábjegyzet! Szépen vagyunk. Akkor nincs mit tenni. Rajta. *(Köröket rajzol Tóbiás feje fölé)*

NO. 3.

Látható és láthatatlan
Között vékony hajszál.
Csak én tudom, hogy az imént
Még látható voltál.
Elbűvöllek, elbájollak,
És engem is meglep
Hogy a ravasz varázsígék
Engedelmeskednek!
Ne habozz, ne lazálj, vágj bele,
Egyszerűen csak zummbele!

Nem történik soha semmi
Csak ha nekilátunk
S felkutatjuk, ami eltűnt,
Azt, amire vágyunk
Ha keressük, megtaláljuk...
Bár lehet hogy mégse.
Ha csak ülünk, akkor elvész

a mese esélye.
Ne habozz, ne lazsálj, vágj bele,
Egyszerűen csak zummbele!

Éliás Tóbiás: *(megilletődve)* Én most el vagyok bájolva?

Dongó: Hát... a könyv szerint...

Éliás Tóbiás: Semmit sem érzek.

Dongó: Érzel, nem érzel, el vagy bájolva. Nem érezni, tudni kell. Mert a bájolt úgy eltűnik a bájolatlanok szeme elől, mint gyalogsátán éjfélkor az alagútban - ahogy a Nagy Rododendron mondaná.

Éliás Tóbiás: Hogyan tűnik el a gyalogsátán éjfélkor az alagútban?

Dongó: Azt... nem tudom pontosan, de ha a Nagy Rododendron így mondta, akkor eltűnik. És ez a lényeg. Téged mostantól már csak azok látnak, akik szintén el vannak bájolva. Mint a mesében.

Éliás Tóbiás: Ühüm. *(Körülnéz)* És most?

(A ház belsejében hosszú, egyforma folyosók lépcsők, ajtók tűnnek föl.)

Dongó: *(idegesen)* Hogyhogy és most?

Éliás Tóbiás: Most mi lesz?

Dongó: Megkeressük a mesét.

Éliás Tóbiás: Hogyan?

Dongó: Mondjuk, fel-alá lopakodunk a folyosón, és majd csak belebotlunk egy mesébe.

(Éliás Tóbiás eltűzött, széles mozdulatokkal lopakodik fel-alá.)

Dongó: *(ámulva nézi)* Mit csinálsz?

Éliás Tóbiás: Lopakodom.

Dongó: Eltúlzod a dolgot. Ez már nem is lopakodás, hanem egyenesen settenkedés, osonkodás. Így az utunkba akadó kalandok nem vesznek majd bennünket elég komolyan. Légy szíves mérsékelj magad.

Éliás Tóbiás: Hát hogy kell?

Dongó: Így. Mérsékelten *(Előlopakodik, Tóbiás utánozza. Fel-alá osonnak, és várják, hogy történjék valami. De nem történik semmi. Lehangoltan állnak meg egy ajtó előtt.)*

Éliás Tóbiás: Nem történik semmi.

Dongó: Talán rosszul csináljuk.

Éliás Tóbiás: Te mutattad, hogy kell! Én csak utánoztalak!

Dongó: Jó-jó. Ne légy úgy felpaprikázva!

(Mögöttük hirtelen kitárul az ajtó, hatalmas termetű, őszszakállú férfi ugrik elő. Galléron ragadja, berántja őket az ajtó mögé. Mindketten a földre huppannak, úgy bámulnak a föléljük magasodó alakra, aki az üres szoba közepén álló egyetlen díszes, támlás szék karfájának támaszkodik)

I. Badar: Háha-háha-háha-háha-háááá! *(Mindketten vacognak a félelemtől)*
Háha-háha-háha-háááá!

(Dongó magához tér, feláll, felrángatja Tóbiást is.)

Dongó: ... Én... Fitzhuber Dongó vagyok. Okleveles mestervarázsló...
Ez meg itt a barátom, Éliás Tóbiás.

I. Badar: *(bólint)* Háha-háááá. Első Badar.

Éliás Tóbiás: Tessék?

Dongó: Azt mondja, hogy ő Első Badar.

I. Badar: Mi vagyunk Első Badar! És most ítélkezni fogunk!

(Négykézlábra áll, a szék alatt kutat, majd előkotor onnan egy palástot s egy koronát. Felölti, és a trónszékbe ül. Dongó mélyen meghajol, Tóbiás követi példáját.)

Egyszóval ti settenkedtek errefelé minden hajnalban!

Dongó: Mi csak most először, felség, mi ugyanis...

Éliás Tóbiás: Nincs is hajnal...

I. Badar: És ti dobjátok be az újságot...

Dongó: Mi nem, mert mi...

I. Badar: És ti nem írtok az újságban egyetlen szót sem a birodalmunkról.

Éliás Tóbiás: De felség...

I. Badar: És ti nem közlitek apróhirdetésünket, amit hetek óta újra meg újra elküldözgetünk hozzátok háha-háha-háha-háááá!

Dongó: De felség... mi nem... és semmiféle újság...

I. Badar: Nem?!

Éliás Tóbiás: De nem ám!

I. Badar: Biztos?

Éliás Tóbiás: Annyira nem, hogy mihozzánk is csak úgy bedobják az újságot.

I. Badar: Hozzátok?

Éliás Tóbiás: Igen, mert én is ebben a házban lakom.

I. Badar: A társad is?

- Dongó: Nem kérem, én a körzeti varázsló vagyok, csak éppen kiszálláson Éliás Tóbiásnál.
- I. Badar: Ó, egy körzeti varázsló! Egy körzeti varázsló! Na persze egy körzeti varázsló is jobb a semminél... Ha ti tudnátok... *(Sírva fakad)* Háha-háha-háha-háááá!
- Éliás Tóbiás: Ugyan felség, ugyan, hát mért tetszik sírni? ... *(Dongóhoz)* Varácsolj gyorsan egy zsebkendőt.
- Dongó: *(idegesen)* Nem megy az úgy uk-muk-fuk. A varázslást nem szabad elkoptatni. Hanem... tessék. *(Palástja zsebéből előkotor egy csomag papírzsebkendőt. Tóbiás elveszi tőle, s törölgetni kezdi a király szemét.)*
- Éliás Tóbiás: No de felség, ne pityeregjen már. Mondja el inkább, mi nyomja a lelkét?

(A király megfogja nagy csomag papírzsebkendőt. Kifújja az orrát, és sóhajtván mesélni kezd.)

- I. Badar: Háha-háha-háha-hááá. Szóval, egyszer volt, hol nem volt... illetve *(körülnéz, legyint)* ... Egyszóval, valamikor nem itt laktunk ám mi. És főként nem egyedül. Nemrégiben még egy kacsalábon forgó palotában laktunk a folyó túlsó partján. Körülöttünk hetedhét országban híres udvar. Mindezt feledhetetlen emlékü atyánk, Első Botor hagyta ránk. De mindenekelőtt velünk volt csodálatos leányunk a szépséges szép Lanolin királykisasszony, öreg napjaink megédesítője. Lovagi tornákat és pompás lakomákat rendeztünk, délutánonként a szomszéd királyok hercegek, grófok tették tiszteletüket, mi meg ultiztunk velük. Olykor egy-egy legkisebb fiú vetődött az udvarunkba, ha kiállt három próbát, nekiadtunk valamelyik

lányunkat, volt belőlük tucatnyi, és így éldegéltünk volna
boldogan, amíg bele nem halunk, ha... (*ismét sírva fakad*),

Dongó: Ha?

Éliás Tóbiás: Ha?

I Badar: ha egy rút napon építkezni nem kezdenek birtokunkon. Szanáltak
miket.

Éliás Tóbiás: (*súgva*) Mi az, hogy szanálni?

Dongó: (*súgva*) Lebontani... vagy ilyesmi...

I. Badar: **NO. 4.**

Megjöttek a bontógépek
hörögve törtek zúztak
semmi szépet nem kíméltek
amit tudtak, összedúltak.
Nem maradt semmim, de nem ám!
Csak egy királyi gatyám.

Rongyos élet nem szuper
és nem király,
mit tegyen egy száműzött,
szanált király?

És palotánk többé nincsen
A helyén puccos pláza
És odalett minden kincsem
Mind a tizenöt mázsa.
Nem maradt semmim, de nem ám!
Csak egy királyi gatyám.

Rongyos élet nem szuper
és nem király,
mit tegyen egy száműzött,
szanált király?

Dongó: Hát ez szörnyű, felség!

Éliás Tóbiás: És az udvar népe?

I. Badar: Épp ez az!. A lakótelepre költözött egész udvartartásunk. Utoljára akkor láttuk hű alattvalóinkat, amikor megérkeztünk. Elbúcsúztunk a buszmegállóban, ki-ki elindult megkeresni a lakását... Azóta egyikükkel sem találkoztunk. Képtelenek vagyunk megtalálni őket. Ajtók, folyosók, szeméttárolók és lépcsők... hová lehetett a mi szépséges leánykánk, öreg napjaink megédesítője? ...

Éliás Tóbiás: És azután?

I. Badar: Hogyhogy és azután?

Dongó: A barátom bizonyára úgy érti, hogy és azután mi történt felségeddel?

I. Badar: Ne is mond! Dolgozni mentünk, hogy megélhessünk! Egy OTP-ben vagyunk bankhivatalnokok. Mi! Első Badar! Másfél szoba összkomfortos király lettünk. Az utcán persze nem járhatunk a minket megillető öltözékben. Csak itthon merünk királyként mutatkozni. Ez kérem, tudathasadás!

Éliás Tóbiás: *(súgva)* Mi az, hogy tudathasadás?

Dongó: Skizofrénia.

Éliás Tóbiás: Aha. Értem.

I. Badar: És erre mi történt? Na mi? Háha-háha-háha-háááá! Kineveztek bennünket közös képviselőnek! Minket, Első Badart! Nem szörnyű?

Dongó: Szörnyű, felség, szörnyű!

Éliás Tóbiás: Annál is szörnyűbb!

- I. Badar: De. *(újra elsírja magát)* háha-háha-háha-háááá! A legszörnyűbb mégis az, hogy egyedül vagyunk, borzalmasan egyedül. Mi, akik udvaroncok nyüzsgő hadához szoktunk, és lányunk, a világszép Lanolin közelségéhez *(körülnéz, sűgva)*, mintha valami gonosz varázslat ülne rajtunk, és senki nem tud segíteni... Kivéve tán... *(reménykedő ravaszsággal nézegeti Dongót és Tóbiást.)*
- Éliás Tóbiás: *(kíváncsian)* Kivéve tán?
- Dongó: *(kíváncsian)* Kivéve tán?
- I. Badar: Ha valaki vállalkozna rá, hogy felkutatja a világszép Lanolint.
- Éliás Tóbiás: Kicsoda?
- I. Badar: Egy lovag. Egy hős Egy szegény ember legkisebb fia. Egy hetedik fiú. De harmadik is lehet.
- Éliás Tóbiás: Itt ilyet nem találsz felséges királyom, nekem elhiheted.
- I. Badar: Akkor elég, ha az illetőt Éliás Tóbiásnak hívják. A fő, hogy megtalálja Lanolint.
- Éliás Tóbiás: *(hökkenten)* Csak nem rám gondolsz uram király? *(Büszkén kihúzza magát.)* Felséges királyom, életem-halálom kezébe ajánlom, ha addig élek is, megkeresem leányodat, a világszép Lanolint.
- I. Badar: Merész ifjú! *(Fenséges pózt ölt.)* Kövess el mindent, hogy megleld, s ígérjük, tiéd a szépséges Lanolin keze és *(fintorogva körülnéz)* fele királyságunk.
- Éliás Tóbiás: Köszönöm Felség, de ekkora királyságom nekem is van az ötödiken. Nem kell idegen ország.
- I. Badar: *(Felderül.)* Úgy? Hát ez remek!

NO. 5.

I. Badar: Kezedbe teszem a sorsom,
 Kezedbe, bátor legény,
Hozd vissza egyetlen lányom,
 Remélem él még szegény.
 Találd meg őt!
 Keresd a nőt!

Éliás Tóbiás: Életem-halálom
 kezedbe ajánlom
 jó uram, királyom,

I. Badar: Lanolin nélkül az élet
 Magányos, kutyanehez
Benned van minden reményem
 Tebenned ifjú vitéz.
 Találd meg őt!
 Keresd a nőt!

Éliás Tóbiás: Életem-halálom
 kezedbe ajánlom
 jó uram, királyom.

Éliás Tóbiás, Dongó: Indulunk percet sem várva
 Indulunk, mert van miért
 Utunkon Badar királynak
 Bánatos szava kísér.

I. Badar: Találd meg őt!
 Keresd a nőt!

Éliás Tóbiás, Dongó: Életem-halálom
 Kezedbe ajánlom
 Jó uram királyom
I. Badar: Nos hát, isten áldjon!
 Szívrepesve várom
 Egyetlen leányom!

(I. Badar eltűnik, Éliás Tóbiás és Dongó ismét a folyosón állnak)

Éliás Tóbiás: Gyerünk, hú varázslóm!

Dongó: Nem gondolod, hogy ez egy kicsit sok?

Éliás Tóbiás: Micsoda?

Dongó: Ez a „hú varázslóm”.

Éliás Tóbiás: Jaj, Dongó, félreértettél! Én csak azt akartam mondani, hogy hú de jó, van egy varázslóm! *(Csend)* És most?

Dongó: Az előbb hú varázslóm, most meg „És most?”

Éliás Tóbiás: Jaj, drága Dongó, mondtam, félreértettél. Szerinted, merre induljunk?

Dongó: Talán arra.

Éliás Tóbiás: Ne inkább arra?

Dongó: *(Sértetten.)* Hát, ha annyira tudod!

Éliás Tóbiás: Dehogyan tudom, dehogyan tudom, csak meg ne haragudj!

(Feltűnik Irma néni. Éltes korával ellentétben fürgén söprögeti a folyosót, és egy pattogó ritmusú slágert füttyörészget. Kopott, házias, kék köpenyt visel és fejkendő. Dongó int Tóbiásnak, hogy csitt.)

Dongó: *(súgva)* Pszt! Nézd csak, milyen furcsa.

Éliás Tóbiás: Mi ebben a furcsa? Söpröget.

Dongó: Éjszaka söpröget!

Éliás Tóbiás: Na és?

Dongó: Pszt!

Éliás Tóbiás: Nem kell püsszgni! Ismerem ezt a nénit. Süket, mint az ágyú.

Irma néni: Ha akarja süket, ha akarja éles a füle, mint a kányáé.

Éliás Tóbiás: Mond Dongó, milyen éles a kánya füle?

Dongó: *(súgva)* Mint a beretva.

Irma néni: Mi szél hozott benneteket erre Éliás Tóbiás Fitzhuber Dongó?

Dongó: Ho-ho-honnan ismerz bennünket öreganyám?

Irma néni: Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál, kedves kolléga.

Dongó: Kolléga?!?

Irma néni: Nem ismerz meg?

Dongó: *(Meregeti a szemét, tanakodik magában.)* Talán, ha profilba fordulnál, öreganyám.

(Irma néni kuncog, majd oldalt fordul Dongó felé, de úgy, hogy ráül a söprűre, boszorkány pózban.)

Dongó: *(reszketegen)* Sejtek valamit.

Irma néni: Én vagyok, minden idők legrettegettebb, leghírnevesebb boszorkánya: Irrrrma néni!

Dongó: Ó, Irrrrma néni! A híres? A nevezetes?

Irma néni: Az bizony!

NO. 6.

Az, aki már bakfisként is
Összenőtt a seprűnyéllel,
És szembeszállt, hogyha kellett,
Orkánnal és viharszéllel.
Az, ki nem hátrált és tette
Amit a sors neki szánt
És először repülte át
Seprűnyelén lovagolva
Az Atlanti óceánt!

Akinek hangja vészes,
A szava mégis mézes,
És a láttán térdre hullva
Nyögik, hogy: Irma, te édes!

Aki, hogyha a szavának
Nincsen elég fogantja
A delelőn tűző napot
Holdsarlóvá változtatja!
Az, akinek bűbájától
Ájul a mágus sorra,
Ám ő legyint, fel sem veszi,
Meg sem rezzen ékes, fényes
szidolozott vasorra!

Akinek hangja vészes,
A szava mégis mézes,
És a láttán térdre hullva
Nyögik, hogy: Irma, te édes!

- Éliás Tóbiás: Én sokszor láttam a nénit a lépcsőházban söprögetni.
- Irma néni: Nyugdíjba mentem. Házmester vagyok. Egy kis nyugdíj-
kiegészítés végett. Törölgetek, söprögetek... csakhogy be ne
rozsdásodjon a söprűm. Hehe! De a bűbájoskodással felhagytam.
Jólesik egy kis pihenés.
- Dongó: És éppen ide vonult vissza Irma néni?
- Irma néni: Az utolsó szolgálati helyem Első Badar udvarában volt.
Vénségemre vele együtt szanáltak. Itt kaptam lakást, mint az
egész udvari nép. És most – jó vagyok.
- Dongó: Irma néni, minden boszorkányok öreganyja jó?!
- Irma néni: Így nyugdíj után már valahogy nem is telik annyi kedvem a
gonoszkodásban. Megöregszik az ember (*sóhaj*). Csak amolyan
házibájolással foglalkozom ókor-ókor. Csip-csup ügyek, de néha
felvidítják az embert. Például... nem akartok kígyóvá válni? Egy
szavatokba kerül. (*Már emeli is a seprűjét.*)
- Éliás Tóbiás: Nem, nem.

Dongó: Köszönjük Irma néni, de pillanatnyilag nem alkalmas.

Irma néni: *(Vállat von, csalódott.)* Ha nem, hát nem. Te ugye, fiam frissen végeztél? Hogy van a vén Rododendron? Tanít még?

Dongó: Én is az ő tanítványa vagyok.

Irma néni: Nagy ravaszdi a vén csont! *(kacarászik)* Hű, de csapta nekem a szelet annak idején...

Dongó: A Nagy Rododendron? Nahát, egy boszorkánynak?!

Irma néni: Nem egy boszorkánynak, hanem nekem.

Dongó: Bo-bocsánat, nem akartam megbántani Irma nénit.

Irma néni: Nem is ajánlom, ifjú kolléga. Nem is ajánlom. Egyébként, mi járatban?

Éliás Tóbiás: Mi tulajdonképpen egy királykisasszonyt keresünk, aki...

Irma néni: Egy királykisasszonyt? Nocsak! Oly régen hallottam ilyesmiről.

Éliás Tóbiás: Lanolin királykisasszonyt Első Badar legkisebb lányát.

Irma néni: Igen, igen, emlékszem már. Illetve nem is emlékszem olyan pontosan. Ugyanis ennek az Első Badarnak temérdek leánya volt. Egyiket, másikat elsózta mindenféle kóbor lovagoknak, meg legkisebb fiúknak... azt mondta, jut is, marad is. Egyik lányát úgy hívták Lakmusz, a másikat Lagúna, meg Lamella, Lampion, Lancetta, Laterna, Lavina... De hogy Lanolin? Nem emlékszem.

Éliás Tóbiás: Pedig a legkisebb, leggyönyörűbb leány, éppen Lanolin.

Irma néni: Meglehet.. A legkisebb és a legszebb. Hát igen. Csakhogy én ebben nem tudok segíteni. Nem tudom, hol van.

- Dongó: *(hízelegve)* Naaa... talán mégis... valami egyszerű, jóféle kis varázslat... Legalább megmutatná Irma néni, hogy csinálták a régi szép időkben...
- Irma néni: *(ingerülten)* Kétbalkezes Dongó, te, Fitzhuber! Ezt hiszed, hogy engem ilyen egyszerűen le lehet venni a lábamról? Azt hiszed, hogy egy ilyen szedett-vedett, frissen végzett varázslócska engem át tud ejteni? Korábban kellett volna kelned ahhoz édes fiam! Úgy pár ezer évvel korábban!
- Dongó: Hová tetszik gondolni? Hogy én, az Irma nénit... még kimondani sem merem... én csak arra gondoltam...
- Irma néni: *(zordan)* Nem segíthetek.
- Éliás Tóbiás: *(panaszosan)* Akkor merre menjünk, hogy megtaláljuk a szépséges Lanolint?
- Irma néni: Na, idefigyelj, te Éliás Tóbiás. Egy tanácsot azért adhatok. Menjetek fel a tizedikre.
- Dongó: Minek?
- Irma néni: Jól van, édes fiam, nem akarlak én téged bántani. Menjetek csak föl szépen, s a többit meglátjátok.
- (Távozni készül, felül a seprűre, boszorkány módra, azután meggondolja magát és hétköznapian, dalát fütyörészve fűgén eltűnik.)*
- Dongó: *(Felszabadultan integet utána.)* Ég áldjon Irma néni! *(Megtörli a homlokát.)* Fffffh! Nem szeretnék ellenfélként találkozni vele. Mágusmetéltet csinálna belőlem. Vagy mágusmorzsát.
- Éliás Tóbiás: És most?
- Dongó: „És most? És most?” Ezt jól tudod. Egy épkezláb ötleted nincs, de állandóan sűrgetsz, hogy: „És most? És most?”

Éliás Tóbiás: Te vagy a varázsló, nem?

Dongó: Nézd Éliás Tóbiás, ne veszekedjünk, menjünk inkább.

Éliás Tóbiás: Hova?

Dongó: A tizedikre.

Éliás Tóbiás: Az előbb azt mondtad, gyanakszol Irma nénire.

Dongó: Ne ferdítsd el a szavam! Én csak azt mondtam, nem szeretnék ellenfélként állni vele szemben. De szerencsére most nem egymással szemben állunk, hanem egymás mellett. Legalábbis remélem. Kezdjünk hozzá! Irány a tizedik!

(Kapaszkodnak, vasajtó állja útjukat.)

Dongó: De messze van.

Éliás Tóbiás: Ez már a tizedik. A vasajtó a tetőre nyílik.

(Dongó az ajtóhoz lép, megpróbálja kinyitni. Éliás Tóbiás is próbálkozik. Azután egyszerre nekifutnak, de lepattannak az ajtóról.)

Dongó: *(sóhajt.)* Nincs más hátra, varázsolni kell.

Éliás Tóbiás: *(kajánul)* Előre félek!

Dongó: *(ingerülten előhúzza a lexikont, pergeti a lapokat.)* Azt mondja, hogy azt mondja „Zárt kapuk”. Nézzük csak! *(olvassa)* „Legegyszerűbb módszer a faltörő kos. Ha nincs kéznél, feszítővas is megfelel. Ha ez sincs, javasolt a sperhakni, más szóval álkulcs. Ha ez sem sikerül, valami varázsige is megteszi.” *(felháborodottan)* Most mit szólsz? Nem rémes? Az embernek az az érzése, hogy valami betörőlexikont forgat, és nem tudós varázslók szakkönyvét.

Éliás Tóbiás: Talán valami általános varázsige is jó lenne.

Dongó: Igazad lehet. Próbáljunk valami általánosat *(Harci pózba helyezkedik az ajtóval szemben, s a varázspálcát előre szegzi.)*
Nem nyílsz ki nyomban, te majd megmondtam micsoda?!

Éliás Tóbiás: Ez varázsige?

Dongó: Az bizony. A Nagy Rododendron javasolta, mint végső esetben alkalmazandó esetleg hatásos bűvigét. Azt mondta, akkor éljünk vele, amikor már semmi sem jut eszünkbe. Nem nyílsz ki azonnal, te majd megmondom micsoda??!! Ebugatta, szedte-vette, rontom-bontom teremtette, krucifix és szakrament, nyílsz ki nyomban te izé! *(panaszosan)* Nem nyílik.

Éliás Tóbiás: Látom.

Dongó: Hajh, miért kellett nekem pont, varázslónak menni?! Elvégre lehettem volna sárkányrepülő, bádogos, esztéta vagy egyszerű cserzőanyag- és apróvad-importőr is, akkor most nem kellene ilyen rosszindulatú nyílászáró szerkezetekkel bíbelődnöm!
Legalább járna erre egy dzsinn, ha olyan pindurka is, mint a kisujjam, az majd elintézné ezt a nyomorult ajtót!

(Keleti zenemotívum. Két aprócska dzsinn jelenik meg. Egyszerre mozognak, előrelépve meghajolnak a két vándor előtt.)

A két dzsinn: Jó estét kívánunk! Apa és fia vagyunk.

Dzsinn Tata: Dzsinn Tata vagyok.

Dzsinn Fizz: Én pedig Dzsinn Fizz.

Éliás Tóbiás: Ho-ho-hogy kerültök ide?

Dzsinn Tata: Egyszerű lakótelepi dzsinnek vagyunk, őrzáraton.

Dongó: Nahát! ... Én nem is tudtam rólatok... pedig én vagyok a körzeti varázsló.

(A két dzsinn egyszerre gúnyosan vihog.)

Dzsinn Fizz: Ó, te még nagyon sok mindent nem tudsz. És ha ki sem dugod az orrodát a Körzeti Varázslóhivatalból, akkor majd szépen elszakadsz az élet sűrejétől, meg a való világtól.

Dzsinn Tata: Na, ne okoskodj, Fizz! *(Dongóhoz)* Fiatal még, kicsit hebehurgya, de majd lehiggad. Persze, azért van valami abban, amit mond. Mi, palacktalan dzsinnek mindig ott termünk, ahol éppen szükség van ránk és a világ minden kincséért be nem ülnénk valami poros, aktaszagú hivatalba...

Dongó: Én csak most jöttem, és igazság szerint nem nagyon ismerem a dzsinneket. Egyszer a varázslóiskolában ugyan meghívtunk egy dzsinnt a Keleti Mágiák szakkörbe kötetlen beszélgetésre... de ő sajnos nem volt valami rokonszenves...

Dzsinn Fizz: Biztos kifogtál egy nagyképű palacklakót. Azok mind fennhordják az orrukat. A női dzsinnek meg különösen.

Dzsinn Tata: *(Dongóhoz, oktatóan.)* De a varázslók sem mind egyformák.

Dzsinn Fizz: Mi a meló?

Dongó: Az ajtó...

Dzsinn Tata: Nem nyílik?

Dongó: Nem.

Dzsinn Fizz: Kinyissuk?

Dongó: Igen.

Dzsinn Tata: Ennyi az egész?

Dongó: Ennyi.

Dzsinn Tata: Semmi más?

Dongó: Semmi.

(A két dzsinn együtt mozog. Egymásra néznek, bólintanak, hátrálnak, majd mély lélegzetet véve ráfújnak az ajtóra, amely felpattan, nyikorogva lebeg a szárnya. A két dzsinn liheg.)

Dongó: Köszönjük, nagyon köszönjük!

Éliás Tóbiás: Ti vagytok a legnagyobb szerűbb dzsinnek, akiket valaha is láttam.

Dzsinn Tata: Ez azért túlzás.

Dzsinn Fizz: Nem is olyan túlzás.

Dzsinn Tata: Szerénytelen vagy Fizz.

Dzsinn Fizz: Ugyan, Tata!

Dzsinn Tata: Akkor most örömtánc következik.

Dzsinn Fizz: Egy ilyen apróság után?

Dzsinn Tata: Ki a kicsit nem becsüli, az a nagyot nem érdemli.

(Összekapaszkodnak, énekelnek és táncolnak.)

A két dzsinn: Dzsinnadratta, dzsinnadratta, dzsinna, dzsinna, dzsinn!

Dzsinnadratta, dzsinnadratta, dzsinna, dzsinna, dzsinn!

(Éliás Tóbiás és Dongó tapsolnak, újráznak, a dzsinnek hiún hajlongnak, megismétlik a táncot, meghajolnak.)

Dongó: Köszönjük, remek előadás volt. Akkor most megyünk a tetőre.

Dzsinn tata: Minek

Éliás Tóbiás: Irma néni azt mondta...

Dzsinn tata: Óh, Irma néni...

Éliás Tóbiás: Ismeritek?

Dzsinn Fizz: Ki ne ismerné?

Dzsinn Tata: Egyszóval Irma néni azt mondta, menjetek a tizedikre. Vagy a tetőt is említette?

Éliás Tóbiás: Azt tényleg nem.

Dzsinn Fizz: Na ugye. A tető tökéres. Nincs ott semmi.

Éliás Tóbiás: Akkor minek nyitottátok ki az ajtót?

Dzsinn Fizz: Imádjuk az erőpróbát.

Dzsinn Tata: De értelme nem volt. Egyébként jelezték az érkezésüket. Mi ugyanis mindenről tudunk, ami a házban vagy a házon kívül történik.

Éliás Tóbiás: Szóval miattatok küldött ide minket Irma néni. Ha mindent tudtok, akkor biztosan azt is, hol raboskodik a szépséges Lanolin királykisasszony.

Dzsinn Tata:: Természetesen.

Dongó: Akkor miért nem mondtátok rögtön?

Dzsinn Fizz: Kérdeztétek?

Dongó: Hát... Most kérdezzük!

Dzsinn Tata: A toronyszobába van bezárva. A tizedik emelet száztizenegyben. Majd kisírja a két szép szemét...

Éliás Tóbiás: Miért van bezárva?

Dzsinn Fizz: Azt nem tudjuk. Nem beszéltünk vele. Csak észleltük őt. Az sem biztos, hogy be van zárva, csak úgy ül ott, mint aki be van zárva.

Éliás Tóbiás: Ki kell szabadítanunk!

Dzsinn Fizz: Bizony, ilyenkor úgy illik.

Dongó: De izgatott vagyok! Ez lesz életem első királykisasszony-szabadítása. Egy kezdő varázsló életében az ilyesmi éppen olyan fontos, mint... mint, mondjuk kezdő bálnavadásznak az első ámbráscet.

Dzsinn Fizz: Találó hasonlat, nemde?

Dzsinn Tata: Igen, találó.

Éliás Tóbiás: Menjünk már. Hallod, majd kisírja azt a világszép szemét.

(Meghajolnak a Dzsinnnek felé.)

Dongó, Tóbiás: Köszönjük szépen! Köszönjük Dzsinn Tata és Dzsinn Fizz!

Dzsinn Fizz: Mi lenne, ha búcsúzóul táncolnánk még egyet?

Dzsinn Tata: Ne buzogj. Látod dolguk van. Csak párologjunk el.

Dzsinn Fizz: Csak úgy simán? De unalmas.

(Elpárolognak)

(A vándorok sietve haladnak a lépcsőházban egyszerre torpannak meg egy ajtó előtt, melyen nagy számokkal ez áll: 10./111. Tóbiás közel hajol, centiről centire végigkutatja.)

Dongó: Itt vagyunk.

Éliás Tóbiás: Hát akkor...

(Becsönget. Rekedtes csengőhang, de nem történik semmi. Ettől kezdve, a jelenet végéig köztük az ajtó, egymást nem látják, de mi látjuk a királykisasszonyt is a túloldalon. A szereplők az ajtóhoz beszélnek, az ajtó közepébe vágott kukucskáló nyíláson leskelődnek befelé, illetve kifelé.)

Éliás Tóbiás: Nézd, ott les!

Dongó: Hű!

(Hátrálnak, rendbe hozzák hajukat, ruhájukat, Dongó meglengeti a köpenyt, igazgatja a hátizsákokot.)

Lanolin: Kik vagytok?

Dongó: Fitzhuber Dongó okleveles mestervarázsló.

Éliás Tóbiás: Éliás Tóbiás.

Lanolin: Kit kerestek?

Éliás Tóbiás: Lanolint, a világszép királykisasszonyt!

Dongó: Első Badar legkisebb leányát!

Lanolin: De hisz én vagyok! Akkor ti engem kerestek! Micsoda öröm!
Olyan régen nem keresett engem senki!

(Zavart várakozás, az ajtó nyílására várnak.)

Dongó: Khmm. Nem engednél be minket világszép királykisasszony?

Lanolin: Dehogynem. Beengednék titeket.

Dongó: Hát ez nagyszerű!

(Újra zavart várakozás.)

Éliás Tóbiás: Akkor miért nem engedsz be minket?

Lanolin: Nem tehetem.

Éliás Tóbiás: *(Dongóhoz.)* Nem teheti.

Dongó: Mi lenne, ha elfordítanád a kulcsot?

Éliás Tóbiás: Vagy elhúznád a biztonsági zárat? (*Dongóhoz súgva.*) Lehet, hogy a világ legszebb királykisasszonya, de valószínűleg nem ő a legokosabb.

Lanolin: Itt nincs se kulcs, se biztonsági zár.

Dongó: Akkor hogyan jársz ki és be?

Lanolin: hát ez az. Sehogyan se járok ki és be.

Dongó: Hiszen, akkor te tényleg be vagy zárva!

Lanolin: (*sírósan*) Beeee. A legmagasabb emelet legsarokabb szobája.

Dongó: Úgy is mondhatnánk: raboskodsz.

Lanolin: Úgy is mondhatnánk.

Éliás Tóbiás: Keserves lehet a te sorsod.

(Sajnálkozásában sírni készül, szipog.)

Dongó: Klasszikusan keserves. (*Neki is lefelé görbül a szája.*)

Lanolin: (*Sírni kezd.*) Bii-zony, ii-gen csak kee-serve.

Éliás Tóbiás: (*Elsírja magát.*) Hát ezt nem lehet kibírni.

Dongó: (*Bömbölve zokogni kezd.*) Szörnyűség! Rémség! Iszonyág!
Horrorság!

(Kórusban zokognak)

NO. 7.

Éliás Tóbiás, Dongó: Vajon hova tűntél, vajon hova lettél?
Ki tudja mióta nem ittál, nem ettél.

Lanolin: Ajtóm: hopp! Bezárult. S azóta elvesztem.
A bűnös a huzat, a cűg lett a vesztem.

Éliás Tóbiás, Dongó: Nincsen telefonod, csak beszélsz a falnak,
Nem tudod hogy mások élnek-e vagy halnak.

Lanolin: Nincs apám, se anyám, nincsen egy barátom,
A cút lett a vesztetem, ezt most már belátom.

Bár jönne egy lovag, örgróf, báró, márk,
Egy hetedik fiú, nyolcadik akárki,
Mindegy, hogy kicsoda, béres, kocsis bárki!
Csak jöjjön a csoda: szabadítson már ki!

Éliás Tóbiás, Dongó: Nem herceg jött érted, nem ül fehér lovon
Reméljük nem veszed túlságosan zokon.
Éliás Tóbiás és Fitzhuber Dongó
Két derék dalia. Vagy ahhoz hasonló.

Éliás Tóbiás: *(Ordítva)* Egyet se félj világszép királykisasszony,
kiszabadítalak hű varázslóm segítségével, ha addig élek is!

Dongó: *(Tóbiás fenyegetően.)* Ez a hű varázslóm, mint már
megjegyeztem, túlzás. *(Az ajtónak.)* Varázslói becsületedre
mondom: visszajövünk érted! Ahogy a Nagy Rododendron
mondaná: szabad leszel, mint búbos banka a berberek között!

Lanolin: Nagyszerű! Mondd csak... Milyen szabad a búbos banka a
berberek között?

Dongó: Nagyon. De ez most nem fontos. Mi tulajdonképpen atyád, Első
Badar megbízásából indultunk keresésedre.

Lanolin: Egyszóval ismeritek édesatyámat?! Ó, milyen boldog vagyok!
Akkor láttam utoljára, amikor elváltunk. Itt a 10./111.-ben tárva,
nyitva állt az ajtó. Beléptem, egyszerre csak döndülés... És se ki,
se be. Ti vagytok az elsők, akik becsöngettek hozzám.

Dongó: Szokatlan eset.

Éliás Tóbiás: Mi ebben a szokatlan?

Dongó: Az , hogy nincs kivel megküzdeni. A lányszabadításnak ugyanis vannak bizonyos szabályai. Miként a Nagy Rododendron írja egy helyütt: „Leányt csak akkor lehet szabadítani, ha elrabolja az ellenség, és el akarja emészteni.”

Éliás Tóbiás: Tessék, itt van. A cüg.

Dongó: A cüg semmi. A cüg véletlen, és a véletlen ellen még a Nagy Rododendron sem tud varázsigét. Nekünk kell valaki, akivel megküzdhessünk a kulcsért. De ha jól hallottam, ennek az ajtónak nem is volt kulcsa. Ez itt a baj.

Éliás Tóbiás: Az lehetetlen. Minden ajtónak van kulcsa. Valahol.

Dongó: De hol? Ez a kérdés. Amíg nem tudjuk, el sem indulhatunk megkeresni.

Lanolin: Engem nem raboltak el. Nem tartanak gonosz szándékkal fogságban és nem akar megenni semmiféle sárkány. Jaj istenem! Kétségbe vagyok esve. *(Hüppögve sírni kezd.)*

Dongó: Az azért túlzás. Történt már annál nagyobb baj is, mint hogy egy királykisasszonyt nem akart fölfalni senki.

Lanolin: De ha egyszer így nem tudtok megküzdeni értem?!

Éliás Tóbiás: Találj ki valamit, drága Dongó!

Dongó: Drága Dongó? És nem hú varázslóm?

Éliás Tóbiás: Naaa... Drága Dongó! Bocsánatot kérek. Csak találj ki valamit.

Lanolin: Megvan!

Éliás Tóbiás, Dongó: Mi van meg?

Lanolin: Ó, hogy eddig nem jutott eszembe! A Nagy Kulcsmásoló!

Dongó: A Nagy Kulcsmásoló?

Lanolin: Atyám udvarának legtávolabbi zugában lakot és csodálatos ezermester-műhelye volt. Mindenhez értett, de leginkább a kulcsokhoz. Kulcsa volt titkos-rejtek, és csapóajtókhoz, kis-, nagy-, és Bécsi kapuhoz. Bármilyen ajtónak felnyitotta a zárját és feltörhetetlen lakatokat készített atyám kincsesládáira, meg az emlékkönyvemre. Őt kell megtalálni!

Éliás Tóbiás: Megtaláljuk!

Dongó: De hol találjuk?

Lanolin: *(pityergősen)* Nem tudom. Talán ő is ebben a házban lakik. Talán.

Éliás Tóbiás: Nincs egyetlen perc vesztegetni való időnk!

Dongó: Azért egyetlen percünk még akad. És... mondd csak Lanolin, senkiről sem tudsz az udvarból?

Lanolin: Senkiről. Illetve... furcsa koppanásokat hallok néha lentről. Mintha már hallottam volna ezt a kopogást.

Dongó: Atyád udvarában?

Lanolin: Valószínűleg.

Dongó: Most valószínűleg, vagy biztos?

Lanolin: Valószínűleg. Sőt, biztos. Én ugyanis soha ki nem tettem a lábam, atyám udvarából. Tehát ha valami ismerős, akkor úgy gondolom valószínűleg, sőt biztosan atyám udvarából ismerős. Nem gondolod?

Dongó: Ez valószínű. Sőt, biztos! Akkor arrafelé indulunk.

Éliás Tóbiás: *(Mehajol az ajtó felé.)* Isten veled szépséges királykisasszony.
Nekivágunk veszedelmes küldetésünknek és diadallal térünk meg.

(Dongó fél térdre ereszkedik.)

Mit csinálsz?

Dongó: *(súgva)* Kezet akarok csókolni Lanolinnak, ahogy ilyenkor szokás. De nem megy.

Lanolin: Várj csak!

(A levélbedobó részben megjelenik Lanolin keze.)

Dongó: Köszönöm! *(Megcsókolja.)*

Lanolin: Járjatok szerencsével!

(A vándorok távolodnak, a kéz utánuk integet. Az ajtó eltűnik, s ők ismét a folyosón, lépcsőkön lépegetnek, mind bizonytalanabban, majd tétován megállnak.)

Éliás Tóbiás: És most?

Dongó: Megőrjítesz ezzel az örökös „És most”-tal!! Csóstül jönnek a kalandok, de te lélegzetvételnél szünetet sem hagysz. Rögtön nyaggatni kezdesz, hogy: „És most? És most?” Így nem lehet kiélvezni az egyes kalandok ízét, zamatát. Ez falánkság! Mohóság! Habzsolás! Elég volt! Pihenni akarok! Szünetet kérek!
(Felnéz.) Fügöny!

FÜGGÖNY

MÁSODIK FELVONÁS

(Amikor a függöny felmegy a két vándor ismét egy ajtó előtt áll, de most egy szinttel lejjebb.)

Dongó: Itt vagyunk.

Éliás Tóbiás: Hol vagyunk?

Dongó: Pontosan Lanolin lakása alatt. Innen hallotta azt a valószínűleg biztosan atyja udvarából ismerős kopogást.

(Bentről ritmikus kopogás hallatszik, majd ajtót nyit a Hoppmester mesebeli öltözékben. Kezében hosszú bot, tetején aranyömb, melyről hosszú strucctollak függenek alá.)

Hoppmester: Kit jelenthettek be?

Éliás Tóbiás: *(a látványtól elképedve, zavartan)* Té-té-téliás Ó-ó-óbiást és Ditzhuber Fo-fo-fongót.

Hoppmester: Egyszóval Éliás Fóbiás és Ditzhuber Tongó.

Dongó: Nem, nem egészen... *(Ő is zavartan dadog.)* Déliás Fóbiás és Titzhuber Dongó. Ó, az ördög vigye el!

Hoppmester: Értem én kérem, értem. Kövessetek! *(Megfordul és bemasírozik az üres szobába, kettőt koppant és harsányan kiált.)* Daliás Fóliás és Cicchuber Kongó, az ördög vigye el!

Dongó: Hogyhogy az ördög vigye el? Micsoda barátságtalan fogadtatás!

Hoppmester: Ellenkezőleg, igen barátságos. Te mondtad, hogy az ördög vigye el.

Dongó: Mert összegabalyodott a nyelvem.

Hoppmester: Azt hittem ez a rangod. Tudjátok hányan és hányféleképpen és jelentkeztek már be nálam?

NO. 8.

Cifra címek, rangos rangok!
Koppantok - és fennen szólok!
Kisasszonyok, nagyasszonyok,
Királyok, hercegek, grófok!
Aztán meg a külföldiek:
Mennyi Signor, Monsieur, Mister!
És ahány van, annyiféle,
Ez tangózik, amaz twistel.

Nem fenéig tejfel
A hoppmester-élet
Egyszer itt, egyszer ott
Egyszer fönn, egyszer lenn
Egyszer hopp, másszor kopp.

Hölgyek, urak, Herrek és Frauk,
Csupa lovag, ékes dáma,
Türelmetlen valamennyi,
Belehalna, hogyha várna.
Tülekedik, tolul, nyomul,
Elmotyogja nevét egyszer,
S letiporja ki elé áll.
S ki áll elé? A hoppmester.

Nem fenéig tejfel
A hoppmester-élet
Egyszer itt, egyszer ott
Egyszer fönn, egyszer lenn
Egyszer hopp, másszor kopp.

Gondoljátok, ezek után feltűnik, ha valakinek az a rangja: „Ó, az ördög vigye el!”? Én bejelentem. De ha akarod, elhagyhatjuk a rangodat Cicchuber Kongó.

Dongó: Fitzhuber Dongó, az ördög vigye el!

Hoppmester: Látom, nem tágítasz. Ki ismeri ki magát az idegeneken?

Éliás Tóbiás: Egyáltalán, kinek akarsz bejelenteni minket? Itt nincs senki.

Hoppmester: *(letörten)* Nincs. Olyan egyedül vagyok, mint a kisujjam, mint a partra vetett hal, mint a... nem is tudok hasonlatot. Mint hoppmester király nélkül.

Éliás Tóbiás: Első Badar udvarában szolgáltál?

Hoppmester: Ott.

Éliás Tóbiás: Mi találkoztunk Első Badarral.

Hoppmester: Megtaláltátok? Csodálatos! Annál is csodálatosabb! Királyom, Királyom! Újra lesz királyom! Hol van?

Éliás Tóbiás: A hetedik emeleten. De mi most fontos küldetésben járunk. A segítségedet kérjük.

Hoppmester: Mindent, amit megtehetek értetek!

(Boldogan vidám taktusokat kopog a padlón. Oldalról, a szomszédból ingerült válasz érkezik. Éliás Tóbiás szakértőn figyel.)

Éliás Tóbiás: Azt hiszem, seprűvel kopognak. Az alattunk lakók is így szoktak.

Hoppmester: Én csak itthon kopoghatok. Az utcán mégsem járhatok így. Az anyakönyvvezetőmhöz meg be sem tehetném a lábam.

Dongó: Nősülsz?

Hoppmester: Dehogy! A házasságkötésnél dolgozom. Fessen megállok az előcsarnokban, és azt mondom: „Kedves, ifjú pár, rövidesen kezdődik a nagy esemény, fáradjanak a helyükre.” Itthon azután beöltözöm és kopogok, mintha bál lenne, fogadás, audiencia... De miben segíthetek?

Dongó: A Nagy Kulcsmásolót keressük.

Hoppmester: Miért?

Éliás Tóbiás: Mert megtaláltuk a szépséges Lanolint...

Hoppmester: Micsoda Boldogság!

Éliás Tóbiás: Aki fogságban sínylődik a tizedik emeleti toronyszobában.

Hoppmester: Micsoda szörnyűség!

Dongó: És csak a Nagy Kulcsmásoló tudja kiszabadítani.

Hoppmester: *(letörten)* Nem tudom, hol van. Én semmit sem tudok... csak bejelenteni. Az igazat megvallva, sosem voltam valami bölcs.

Éliás Tóbiás: Hm-hm! *(Egyetértően bólogat.)*

Hoppmester: Apropos bölcs! Keressétek az Udvari Bölcsöt, ő roppant bölcs, és talán...

Dongó: Hol találjuk?

Hoppmester: Nem tudom.

Éliás Tóbiás: Na, ezzel azután kint vagyunk a vízből.

Hoppmester: *(letörten)* Én semmit sem tudok. Csak bejelenteni.

Dongó: *(Vigasztalóan megveregeti a vállát.)* De azt jól. Tudod mit? Jelents ki minket!

Hoppmester: Én is veletek megyek.

(Dongó és Éliás Tóbiás egymásra néznek.)

Dongó: Jobb, ha maradsz. Veszedelemes leszel nekünk, s ketten könnyebben megmenekülünk.

Éliás Tóbiás: Meg azután nagyon feltűnő lenni ebben a ruhában.

Hoppmester: *(Elszontyolodva, de hamar megbékülve.)* Hát jó! De ha megtaláltátok a Bölcsét, visszajöttök értem?

Éliás Tóbiás: Persze.

Hoppmester: Ígéritek?

Dongó: Ígérjük.

Hoppmester: *(Kinyitja az ajtót.)* Akkor, *(kettőt koppant.)* Fóliás Fóbiás és Cicckruger Kanga az ördög vigye el, távoznak!

(Az ajtó becsukódik, Tóbiás szóra nyitja a száját, de Dongó közbevág)

Dongó: Ha most azt akarod kérdezni tőlem, hogy „És most?“, akkor nem tudom mit csinállok, de legvalószínűbb, hogy lenyelem a varázspálcámat, és az megakad a torkomon, és megfulladok, te pedig egyedül maradsz, és egyáltalán nem fogod jól érezni magad!

Éliás Tóbiás: Egyáltalán nem akartam kérdezni semmit, csak mély lélegzetet vettem, hogy kifújjam magam!

Dongó: Ne is tagadd, hogy kérdezni akartál! Tudom, amit tudok!

(Veszekedés közben átbetorkálnak a színpad túl oldalára. Kinyílik mögöttük egy ajtó és egy kis, kerek ember oson utánuk, nem veszik észre.)

Éliás Tóbiás: Talán bizony gondolatolvasó vagy?

Dongó: Ha tudni akarod, igenis tanultam gondolatolvasást, ha a tananyagban nem is volt benne, de jártam különórákra és szakkörökre is.

(A kis kövér Étekfogó agresszíven közéjük nyomul, és éles fejhangon szinte rájuk kiabál.)

Étekfogó: Elnézést a zavarásért, nincs valami ennivalótok?

(A váratlan jelenségtől és hangtól megrémülve ugranak félre.)

Mindketten: Jaj! Hé! Mi!

Dongó: E-e-ennivalónk?

Étekfogó: *(sürgetve)* Igen, igen. Bármí.

Éliás Tóbiás: Olyan éhes vagy?

Étekfogó: Egyáltalán nem vagyok éhes.

Dongó: Csak úgy harácsolsz? Nagyon csúnya szokás.

Étekfogó: Ugyan... én... khm... hogy is mondjam. Eredeti foglalkozásomat tekintve étekfogó vagyok.

Éliás Tóbiás: *(zavartan)* Vagy úgy... *(Dongóhoz súgva.)* Mi az az étekfogó?

Étekfogó: *(Meghallja a kérdést, magas hangján panaszosan magyaráz.)* Az étekfogó, kérem egy kihalóban lévő szakma. Valaha ott álltunk minden királyi és nagyúri asztalfőn, és minden egyes étkezés előtt, minden egyes fogást megkóstoltunk. Mert jobb az kérem, ha az étel netán mérgezett, hogy mi essünk áldozatul urunk helyett. Egyes közutálatnak örvendő zsarnokok, tucatnyi étekfogó is elfogyasztottak uralkodásuk alatt. Így azután az étekfogó egy has, egy lélek volt a királyával, egyben az uralkodó jobb keze, vagy fél foga vagy, hogy is mondjam...

Dongó: Ne is folytasd. Te Első Badar étekfogója vagy.

Étekfogó: *(elérzékenyül)* Bizony-bizony. A messze földön híres nagyétkű Első Badaré, akit úgy elnyelt a köd, mint egykor ő a jércemellet.

Éliás Tóbiás: Üdvözetét küldi.

- Étekefogó: *(szórakozottan)* Ó, de kedves! Hogyan? Hát él? Él a világ legnyalánkabb ínycence, legfelségesebb falánkja, legkirályibb haspókja? Újra kezdődnek a lakomák, és én ott állok az asztalfőn...
- Dongó: Várj egy kicsit. Ahhoz, hogy te újra ott állhass az asztalfőn, meg kell lelnünk a Nagy Kulcsmásolót, aki kiszabadítja Lanolint, akit elviszünk felséges atyjához, aki erre örömeben dús lakomát rendez. Világos? Tehát: hol a Nagy Kulcsmásoló?
- Étekefogó: *(búsan)* Nem tudom. De ha volna valami enivalótok... úgy jobban vág az agyam.
- Éliás Tóbiás: Nálam bizony nincs.
- Dongó: Nálam sincs.
- Étekefogó: Rémes... elpusztulok fogni való étek nélkül. Az üzemi konyhán, ahol dolgozom, hatalmas üstökből kóstolgom az ételeket – ha az ilyesmit ételnek lehet nevezni - én, aki Első Badar palotájában az asztalfőn álltam, a király jobbján...

NO. 9.

Mennyi pompás ínycfalat,
Fordult meg a kezem alatt!
Kaviár és articsóka,
Vadas szószban parti csóka,
Gombbal töltött gigagomba
Mézzel bélelt csokibomba,
Haaaaj!

Manapság meg - szörnyű átok!
Csakis majdnem ehetetlen
Mócsingot és rántást látok!
Nincsen annál rútabb vétek,
Mintha rágós vagy sületlen
Hej, a fogni való étek!

A jelenem: zacskós leves.
És főzelék – nem kellemes.
Bab és borsó! Kelkáposzta!
Lelkem üres, szívem puszta.
Csak fintorgok és ízlelek,
Hát nincs egy rendes íz-lelet?
Majd tátogok némán, szótlán:
Hiszen ez az étel sótlan!
Haaaj!

Beteljesült szörnyű átok!
Csakis majdnem ehetetlen
Mócsingot és rántást látok.
Nincsen annál rútabb vétek,
Mintha rágós vagy sületlen
Hej, a fogni való étek!

Biztos, hogy nincs semmi ennivalótok?

Dongó: Várj csak! *(Lekapja hátizsákját, és hosszasan kotorászik benne.)*
Egészen elfeledkeztem róla... egy szem Negró... tessék!
(átnyújtja)

Étekfogó: *(bekapja)* Hmmmmm! Hmmmmm!

Éliás Tóbiás: Most mit szólsz, micsoda alak! Hogy bekapta a Negrót!

Dongó: Ahogy a Nagy Rododendron mondaná: „Rácsapott, mint sárkány
a meleg pitére.”

Éliás Tóbiás: Hogyan csap a sárkány a meleg pitére?

Dongó: *(zavartan)* Khmmm! Mint étekfogó a Negróra. Így már eszedbe
jut valami?

Étekfogó: Semmi. Hmmmmm! Hmmmmm!

Éliás Tóbiás: Na tessék, kárba vezett a Negró! *(Irgykedve nézi az étekfogót.)*

Étekgfó: De azért még gondolkodom egy kicsit. Hmmmmm! Hmmmmm!
(*Kiveszi szájából a cukrot.*) Nem mérgezett.

Éliás Tóbiás: Miért lenne mérgezett?

Étekgfó: Azt én nem tudom. De az étekgfók szolgálati szabályzata szerint a mi dolgunk: „Megállapítani, mérgezett-e az étel, illetve ízletes-e?” Megállapítom, ez a Negró nem mérgezett és igen ízletes.(*Tóbiás felé nyújtja.*)

Éliás Tóbiás: Most én szopogassam tovább?

Étekgfó: Azt nem mondtam. Én csak megtettem a kötelességem. Persze, ha nem kéritek...

Éliás Tóbiás: Nem kérjük. Fejezd csak be egyedül.

Étekgfó: (*Visszateszi a cukrot a szájába.*) Köszönöm! Hmmmmm!
Hmmmmm!

Dongó: Hát ezzel nem megyünk semmire. (*Megragadja az Étekgfó vállát, megrázza.*) Értsd meg te szerencsétlen haspók, a nagy Kulcsmásoló mindennek a kulcsa! Hol van?

Étekgfó: Halvány lila gőzöm sincs. Viszont...

Dongó: Viszont?

Étekgfó: Talán...

Éliás Tóbiás: Talán?

Étekgfó: Esetleg...

Dongó: Esetleg?

Éliás Tóbiás: Ne köntörfalazz már!

Étekfogó: Szóval... egy valaki talán segíthetne...

Éliás Tóbiás: Kicsoda?

Étekfogó: *(titokzatosan)* Az a szóbeszéd járja, hogy lakik a házban egy nagyhatalmú szellemecske. Rebesgetik, hogy láthatatlan és persze halhatatlan, vagyis hallhatatlan... illetve láthatatlan és csak hallható... vagy hogy is? Mindenesetre én még sosem láttam. De te varázsló vagy, neked talán megjelenik.

(Dongó büszkén bólint és előhúzza hátizsákjából a Máguslexikont.)

Nicsak, milyen vastag könyv! Receptek?

(Távolról zaj. Csapcsöpögéshez hasonlít. Közeledik.)

Dongó: Mi ez?

Éliás Tóbiás: Semmi. Egy csap csöpög valahol.

Étekfogó: Ez nem semmi. Ez ő, a nagyhatalmú szellemecske. Itt jár a közelben.

(Dongó sebesen lapozgatja a lexikont.)

Dongó: Azt mondja, hogy azt mondja: szajkóhuki, szalamandra, szardínia, személyi szám, lásd gépesített nyilvántartás, szeminárium, szemenszedett... szellemidézés!

(A hang erősödik.)

Étekfogó: Siess! Közel jár! Ha elszalasztjuk, ki tudja, mikor adódik ilyen alkalom?!

Dongó: Nem olyan egyszerű. Fogalmatok sincs, hányféle szellem létezik. Például vannak nyitott, csukott és csökött szellemek, van szellemesség és szellemiség, van szellemóriás, szellemtörpe,

szellemtörténet, szellemtudomány, szellemvasút, nem is beszélve
Hamlet atyjának szelleméről - hát hogyan igazodjak ki ebben
egy pillanat alatt?

Étekfogyó: Ez egy nagyhatalmú szellemecske! Itt az *ecske* a lényeg!

Dongó: Ecske, ecske... Akkor talán valamit a szellemtörpéknek szóló
bűvigék közül... *(Meglóbálja a varázspálcáját igyekszik minél
félelmetesebb képet vágni.)*

Szálem! Szellem!

Kacska macska

bicska szecska

locska rocska

szöcske csücske

kecske fecske

Szálemocska!

Szellem-ecske!

*(Semmi nem történik, mindenki várakozó pózban, élőképbe dermedve áll,
Dongó zavarban van.)*

Dongó: Azt hiszem nem volt elég hangos. Mondjuk együtt, hátha
meghallja.

(Körbeállják a könyvet, mint kórus a kottát, Dongó a pálcával vezényel.)

Együtt: Szálem! Szellem!

Kacska macska

bicska szecska

locska rocska

szöcske csücske

kecske fecske

Szálemocska!

Szellem-ecske!

(A csöpögő hang felerősödik, a szellemecske valamennyi megszólalását visszhangos csobbanás vezeti be. A szellemecske mindvégig láthatatlan marad, jelenlétét csak a többi szereplő mozgása érzékelteti. Ők sem látják, de a hang helyzete szerint igazodnak majd hozzá.)

- Csapcsöpp: Csíkos cserép csengő cseng a csengeri csíkos csíkos csikaján!
- Étekgógó: Ez lesz a nagyhatalmú szellemecske! Üdv néked! Nincs valami ennivalód?
- Csapcsöpp: A szellemek levegőn élnek.
- Étekgógó: Na, ezért nem bírom őket. Ha kiszabadul a királykisasszony, ha újra találkozhatom az én édes királyommal, azonnal szóljatok! És akkor odaállok az asztalfőre és kóstolgotok, és hmmmm!
(álmodozva távolodik) Hmmmm!
- Dongó: Kedves Szellemecske...
- Csapcsöpp: Szólíts a nevemen, Csapcsöppnek. Becézhetsz is. A barátaim Csapcsöpinek hívnak.
- Dongó: Maradjunk a Csapcsöppnél.
- Csapcsöpp: Kérlek. Most vállat vontam. Mivel láthatatlan vagyok, olykor meg kell mondanom, hogy mit csinálok.
- Dongó: Egyszóval, azért hívtunk, mert...
- Csapcsöpp: Itt voltam a kezdet kezdetétől, s hallottam minden szót.
- Dongó: Akkor miért nem szóltál előbb?

Csapcsöpp: A kérdés teljes szellemügyi járatlanságra vall. Egy szellemecke mindenütt ott lehet, ahol akar, de csak akkor szólhat, ha hívják. Ez így van és punktum.

Dongó: Ha mindent hallottál, vezess bennünket, kérlek a Nagy Kulcsmásolóhoz. Indulhatunk?

Csapcsöpp: Persze. Csak utánam.

(Ismét útnak indulnak, a folyosón. Csapcsöpp velük csöpög.)

Csapcsöpp: Csúfság volna eltagadnom, hogy a Nagy Kulcsmásolóval nem mentek sokra. *(suttogva)* Ő is fogságban van.

Dongó: Ez azért túlzás!

Éliás Tóbiás: Itt mindenkit fogságban tartanak?

Csapcsöpp: Úgy bizony. Mindenki mindenkit és valamennyiünket Ő!

Éliás Tóbiás: Ki az az Ő?

Csapcsöpp: *(Visszhangos suttogás.)* A Csikorgó Csőkorgó.

Dongó: Ő ki?

Csapcsöpp: Más néven: Csúf Csögörény.

Éliás Tóbiás: Azért hívod így, mert szereted a cséket?

Csapcsöpp: Szó sincs róla! Ez a neve.

Dongó: És mondd csak kedves szellemecke! Kicsoda a Csikorgó Csőkorgó, vagy más néven Csúf Csögörény?

Csapcsöpp: Hajh, haj! Ő az egyetlen az egész Nimbusz Endre Bertalan utcai lakótelepen, akivel még én sem bírok. Ha bárki más tartaná

fogságban a Nagy Kulcsmásolót, ripsz-ropsz elbánnánk vele. De így... A Csikorgó Csőkorgó ugyanis láthatatlan.

Éliás Tóbiás: Te is láthatatlan vagy.

Csapcsöpp: ... és csak hallható...

Éliás Tóbiás: Te is csak hallható vagy.

Csapcsöpp: ... és páncélt visel.

Éliás Tóbiás: Láthatatlan és páncélt visel? Itt valami nem stimmel. Ha páncél látható, akkor ugye ő is látható, hiszen benne van a páncélban.

Dongó: Éliás Tóbiásnak ez egyszer minden szava arany.

Csapcsöpp: Nem olyan egyszerű. A páncél hatalmas és nem lehet tudni, hogy a Csikorgó Csőkorgó, más néven Csúf Csögörény hol rejtőzik benne. Meg-ta-lál-ha-tat-lan! A páncél csupa csavarulat. Cső. Egész csőrendszer. És rettentő korgás, morgás, csörgés, csurgás és csikorgás támad, amerre a Csögörény jár. Belebolondul, aki hallja.

Éliás Tóbiás: Ismerem. Én már hallottam.

Dongó: Igen? Én még nem, ugyanis csak nemrégiben érkeztem.

Éliás Tóbiás: Szörnyű. Mama azt mondta, elköltözik, ha még egyszer hallja, papa meg azt mondta: "nyugi, csak szelel a cső", de ő is rosszul érezte magát. Tünde néni azt sikoltozta, hogy inkább marad a sufni-albérletében, de nem költözik ide, mert meg kell bolondulni a fűtőcsövektől... Szörnyű ez a Csúf Csögörény!

Csapcsöpp: Vagy Csikorgó Csőkorgó. Ellene én sem tehetek semmit.

(Ismét ajtó elé érkeznek, hatalmas, fényes-sárga kulcs ragyog rajta.)

Csapcsöpp: Itt vagyunk. Itt lakik, akit kerestek.

(Bentről korgás, morgás, csikorgás hallatszik, hol elhalkul, hol felerősödik, s a szünetekben fojtott jajveszékelés szűrődik ki. A csőkorgás félelmetes.)

Csapcsöpp: Rajta van.

Éliás Tóbiás: Mi?

Csapcsöpp: Gyötri. Nem segíthetek rajta. Nem tehetek érte a világon semmit.

(Dongó becsönget. Az ajtó kisvártatva óvatosan kinyílik. Elkínzott, töpörödött kis ember a Nagy Kulcsmásoló. Int. Utána mennek. Odabent elsőprő erővel támad fel a lárma, szörcsögő csikorgás-búgás. A jelenet folyamán hol elcsöndesedik, hol az elviselhetetlenségig fokozódik. A szoba ezermester vagy lakatosműhelyre emlékeztet. A polcokon, állványokon számtalan kisebb-nagyobb kulcs, lakat, szerszám, fogók, vésők, dugóhúzó és mindenféle mintás, díszes stíl- és stilizált zárszerkezetek. A Nagy Kulcsmásoló kezét a fülére tapasztja és nyög, nyöszörög, jajgat, a vendégeivel nemigen törődik.)

Dongó: Ó Nagy Kulcsmásoló! Látjuk, vagyis halljuk...

(Ismét a lárma. A Kulcsmásoló a falba rúg dühében, a sarokba kuporodik, háttal a világnak, aztán váratlanul szembefordul és kitér a száját.)

Kulcsmásoló: Beeeeeee...

Éliás Tóbiás: Teljesen használhatatlan.

Dongó: Mi a baja?

Csapcsöpp: A neurózis...

Dongó: Az micsoda?

Csapcsöpp: Betegség. A Csúf Csögörény terjeszti. Aki soká hallgatja, mind így végzi. A lakótelepen már sok áldozata van... Gyertek ki!

(Kibukdácsolnak az ajtó elé. A Nagy Kulcsmásoló odabent tovább jajveszékel. A csukott ajtó mögül már csak halkuló morgás szűrődik ki. Lihegve állnak.)

- Dongó: *(letörten)* Hát ezt műveli a Csúf Csögörény...
- Éliás Tóbiás: Végezzünk vele!
- Dongó: Persze-persze. Egy Csúf Csögörény kifejezetten arra való, hogy végezzenek vele. Ahogy a Nagy Rododendron mondaná: „Végzünk vele, mint siketfajd a kefelevonattal!” És most meg ne kérdezd, hogyan végez a siketfajd a kefelenyomattal!
- Éliás Tóbiás: Tudom én azt magamtól is. Fél kézzel.
- Csapcsöpp: Indulás!
- Éliás Tóbiás: Ha a Csőkorgónak vége, megnyugszik a Nagy Kulcsmásoló, kiszabadul Lanolin, és senki sem kapja el ezt az izét.
- Csapcsöpp: *(Fenyegető, visszhangos suttogással.)* Neurózis.
- Dongó: *(megilletődve)* Persze-persze.
- Csapcsöpp: A bejáratához megyünk.
- Éliás Tóbiás: Micsoda? A Csúf Csögörénynek bejárata is van?
- Csapcsöpp: Kövessetek feltűnés nélkül!
- Dongó: Nem látunk téged.
- Csapcsöpp: De hallotok!

(Az egyenletes csöpögés nyomában lépkednek. Feltűnik a nyitott pinceajtó. Sötét és félelmetes. Épp belépnének, amikor fekete óriás tornyosul eléjük. Egy hatalmas műanyag kuka. Oldalán meszelt felirat: NIMBUSZ ENDRE BERTALAN U. 6/1. Baljóslatúan eltorlaszolja az utat..)

- N.E.B. u. 6/1: Hova-hova?
- Dongó: *(Vékony hangon.)* Csak ide a pincébe.

(Mögöttük újabb kuka tűnik fel, majd még egy és még egy. Körülveszik őket, mint valami kötekedő utcai banda. Mindegyiken felirat.)

N.E.B. u. 6/2: Nocsak, nocsak!

N.E.B. u. 6/3: A pincébe!

N.E.B. u. 6/1: Csak úgy bandukolnak.

N.E.B. u. 6/2: Haj-haj...

N.E.B. u. 6/3: Szegények...

Éliás Tóbiás: *(Reszketve Dongóhoz bújik.)* Kik ezek?

Dongó: *(reszket)* Nem tudom. Ú-úgy látom, be vagyunk kerítve.

Csapcsöpp: Méghozzá micsoda csúf csürhével!

(A kukák megzavarodnak a láthatatlan hangtól)

N.E.B. u. 6/1: Csúúúúf Csűűűűrhe?!

Csapcsöpp: Bólogatok.

N.E.B. u. 6/2: Mi a kukák ősi nemzetségéből származunk, és nem tűrjük a szemtelenkedést! *(Int a többieknek, a gyűrű szorosabbra zárul)*

N.E.B. u. 6/3: Vedd tudomásul, te láthatatlan vakarcs, hiteles származás levelek bizonyítják, hogy mi a híres, nagy, illetve kis mesebeli Kukától származunk. Ő volt a mi ősapánk, És a hat fivére is rokonunk.

N.E.B. u. 6/1: Minket nevezel te csürhének?!

Dongó: Izé... mi még be sem mutatkoztunk...

N.E.B. u. 6/2: Nem fontos.

- Dongó: Azért mindenesetre... én Fitzhuber Dongó vagyok, aki mellettem látnak, az Éliás Tóbiás, akit pedig mellettem nem látnak, az Csapcsöpp. És ti... illetve önök?
- N.E.B. u. 6/3: Nem tudsz olvasni? Ide van írva a mellünkre!.
- Dongó: Akkor most már bemutatkoztunk. Ugye mennyivel kellemesebb így...
- N.E.B. u. 6/1: Kellemes? Mit számít, ha egyszer ütött az utolsó órád?!
- Dongó: De miért?
- N.E.B. u. 6/1: Tudjuk, hogy a Csikorgó Csókorgó ellen vonultok. Mi a szövetségesei vagyunk. Már csak ezért is felfalnánk titeket.
- N.E.B. u. 6/2 Ezenkívül éhesek vagyunk. Úgyhogy kétszeresen is lenyelünk benneteket.
- N.E.B. u. 6/3: Végül pedig nem bírjuk a sértegetést, mert durva külsőnk mögött érzékeny lélek lakozik; így hát háromszorosan is bezabálunk benneteket!
- Csapcsöpp: *(mennydörögve)* Nem eszik olyan forrón a kását! Idefigyeljete ti, Kuka elfajzott, mindenevő, csúf, csámpás, cselvető ivadécai! Idefigyelj Nimbusz Endre Bertalan utca 6/1, 2, 3! Ha csak egy ujjal is hozzá mertek nyúlni ehhez a két vándorhoz, velem gyűlik meg a bajotok!
- N.E.B. u. 6/1: Hö! Még úgysem ettem láthatatlan töpörtyűt.
- Éliás Tóbiás: Dongó, találj ki valamit!
- Dongó: Mit?
- Éliás Tóbiás: Honnan tudjam, én vagyok a varázsló?

(Dongó vacogva előveszi a Máguslexikont, és reszketve lapozgatni kezdi.)

Dongó: Csak addig várjatok hős kukák, míg magamban búcsút veszek drága hozzátartozóimtól.

N.E.B. u. 6/2: Tekintsük utolsó kívánságnak?

Dongó: Tekintsétek, hős kukák. Csak egyetlen percet kérek. *(lapoz)*

N.E.B. u. 6/3: No rendben. Lásd, hogy kegyesek vagyunk. Egy perc, de egy pillanattal sem több.

(Dongó törökülésben ül és a kukák érdeklődő gyűrűjében sebesen, kétségbeesetten lapoz. Félhangosan mormol.)

Dongó: Azt mondja, hogy azt mondja: boszorkányok, sárkányok, gonosz törpe, kobold, gnóm, lúdvérc, lidérc, libuc... kuka meg sehol... hát miféle lexikon ez? Nézzük hátul. Egyéb szörnyek... na, na... lásd: szabadulás szorult helyzetekből...

N.E.B. u. 6/1: Mindjárt lejár az időd.

Dongó: Azt mondja: Szabadulás szorult helyzetekből: „Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon.” Nahát! Megőrülök!

N.E.B. u. 6/2: Lejárt! Befejezted?

Dongó: Be.

N.E.B. u. 6/3: Megkönnyebbültél?

Dongó: Meg. *(Feláll, két marokra fogja a lexikont.)*. „Csak a fejét, hogy meg ne sántuljon!”

(Teljes erejével a főkuka fejére zúdíttja a lexikont. A főkuka megtántorodik, elterül. A többiek zavarodottan hátrálnak, majd fedelüket csattogtatva, a három vándorra vetik magukat.)

Csapcsöpp: Ha harc, hát legyen harc!

(A csöpögés felerősödik, amerre jár, a kukák láthatatlan okból csetlenek-botlanak, elterülnek, jajgatnak.)

Éliás Tóbiás: Bunyó!!! Gyere haver a kövesútra!!!

(Éliás Tóbiás boxoló állásba helyezkedik, csépli a kukákat, Dongó a lexikkal hadakozik, és a varázspálcájával vív. Heves küzdelem. A kukák végül megfutamodnak. A három hős leül és liheg. Csapcsöpp szörcsög.)

Éliás Tóbiás: Jó kis varázsige volt. Csak ne sajogna úgy az orrom.

Dongó: Nekem meg egészen kék a szemem alja. Ha látnátok, rám sem ismernétek.

Éliás Tóbiás: Ha látnánk, sem ismernénk rád.

(Feltápáskodnak és megviselten, besántikálnak a pinceajtón. A kazán hatalmas vasdobja elé óvakodnak. Szerteszét indázó, össze-visszacsavarodó csövek. Az egész vasszerkezet – fűtő, melegvíz, szeméttovábbító stb. csövek szövvénye – misztikus és titokzatos, kissé alvilágias. A kazán szorosra zárt ajtajából, közvetlenül a föld fölött, hosszú vaskar nyúlik előre, a nézőtér felé. A nyitószerkezet. Ezen minduntalan át kell lépniük, ha elmennek a kazán előtt.)

Csapcsöpp: Hát itt vagyunk.

(Megilletődötten és tanácstalanul nézelődnek.)

Csapcsöpp: Rajtad a sor Fitzhuber Dongó! Most mutasd meg!

Éliás Tóbiás: Bizony-bizony! Munkára fel hű varázslóm!

Dongó: Éliás Tóbiás! Már ezerszer megmondtam...

Csapcsöpp: Rajtad a világ szeme!

(Dongó összeszedi magát, igyekszik elrendezgetni palástját és méltóságteljes tartást ölteni, már amennyire ezt hátizsákja, megroggyant fővege engedi. A kazánra mered, és félhangosan biztatgatja magát.)

Dongó: Rajtam a világ szeme. Rajta-rajta! Nosza! Gyerünk! Hajrá!

(Előrántja a lexikont, majd leteszi. Varázspálcáját szegezi a kazánra, Éliás Tóbiáshoz fordul, fölényt mutat.)

Ez ugyan nem kimondottan Csikorgó Csókorgó ellen való, de azért megpróbálkozhatunk vele. *(Foghegyről odaveti.)*

Ej, mi a kő! Tyúkanyó, kend

A szobában lakik itt bent?

(Semmi sem mozdul. Tóbiás szemrehányóan pislog.)

Csapcsöpp: *(Tiszteletteljes suttogással.)* Ez mi volt?

Dongó: Semmi-semmi, csak afféle bemelegítés, nincs jelentősége.

Csapcsöpp: Ahá!

Dongó: Akkor talán ez:

Berlin, München,

Weimar, Freiburg,

Jena Aachen

Wartburg, Hamburg,

Dortmund, Rostock,

Köln és Essen,

Aki hallja,

Hasra essen!

(A kazán nem nyílik, ám Dongó és Tóbiás látványosan hasra esnek.)

Csapcsöpp: Én is.

Éliás Tóbiás: Mit te is?

Csapcsöpp: Én is hasra estem.

(Tápázkodnak, Tóbiás lesújtóan pillant Dongóra.)

Dongó: Egy német vendégvarázsló tanította az iskolán. De ne is vesztegessük rá több szót.

Csapcsöpp: Talán inkább helyi érdekű varázsigéket kellene alkalmaznod.

Dongó: Ha annyira tudod, csináld magad!

Csapcsöpp: Jó-jó, bocsánat!

(Dongó fel-alá sétál a kazán előtt, minduntalan átlép az előrenyúló vasrudat, olykor kicsit megbotlik benne, dühösen méregeti.)

Dongó: Ha legalább azt tudnám, hogy kivel állok szemben. Hogy miféle ez a Csikorgó Csőkorgó, ez a rettenetes és rosszindulatú és rosszmájú és fertőző izé. Hogy ember, állat, szörny, lény, lány vagy fiú? Eszik-e, vagy isszák? Magányos, vagy csapatos? Toll van a hátán, vagy csupasz? Százlábú? Hány fejű? Tízfejű? Vízfejű? – Semmit sem tudok róla, és így igencsak általánosan, nagyjából, és hozzávetőlegesen lehet küzdeni ellene.

(Felhangzik a Csúf Csógörény már ismert, jellegzetes morgása a távolból, és lassan, fokozatosan egyre közeledik.)

Csapcsöpp: No!

Éliás Tóbiás: No!

Dongó: Mindjárt-mindjárt...

(A morgás közeledik Dongó idegesen lapozgat.)

Dongó: Már megint ugyanaz a varázsige! Mindig ugyanaz! Hogy „Kezdjünk hozzá, azután majd meglátjuk!” És a lábjegyzet: „Csak úgy egyszerűen: Zummbelle!” Na lássuk!

(Rázkódik az egész csőrendszer, iszonyú dübörgés, szikrák pattannak, azután minden elcsendesedik. Dongó a varázspálcát a kazánra szegezve közelít, reszkető, vékony hangon szólal meg.)

Dongó: Zummbele.

(Megbotlik az előrenyúló rúdban, elesik. A kilincsféle rúd az eséstől megmozdul, a kazán fekete ajtaja csikorogva kitárul. Néma csend. A sötét üregben lassanként, óvatosan fehér, szimatoló orr jelenik meg. Előbújik egy kicsi, hosszúfarkú fehér egér. Boldogan jön ki a fényre, szimatol, nyújtózik.)

Egér: Szabad vagyok! Köszönöm! Hálásan köszönöm nektek!

Éliás Tóbiás: Hát te?

Dongó: Szintén a Csikorgó Csőkorgó, más néven Csúf Csögörény áldozata vagy?

Egér: *(vihogva)* Szó sincs róla! Én vagyok a Csikorgó Csőkorgó, más néven Csúf Csögörény.

Mind együtt: Teee?!

Egér: Én, én. És hálásan köszönöm még egyszer, hogy kiszabadítottatok. Egyszerűen el sem tudjátok képzelni, milyen utálatos feladat Csikorgó Csőkorgónak, más néven Csúf Csögörénynek lenni!

Éliás Tóbiás: *(Harciasan előrelép.)* Parancsra tetted, mi? Ismerjük az ilyet!

Egér: Nem, nem, nem, nem! Ne bántsatok! A sors tett engem Csúf Csögörénnyé! Én csak bebújtam a kazánba, mert kopogott a szemem az éhségtől és azt hittem odabenn találok valami ennivalót, azután valahogy becsukódott az ajtó... a cűg! Az csapta be! Én meg azóta vándorolok a csőben fel-alá, és keresem a kijáratot. Nem tehetek róla, hogy amerre jártam, mindenütt szörnyű moraj támadt. Lássátok be, nem tehetek róla! Én csak ki akartam jutni. Véletlen volt, higgyétek el, véletlen!

Dongó: Már megint a cűg. Meg a véletlen. Ami ellen még maga a Nagy Rododendron sem tud varázsigét.

Csapcsöpp: Végül is... tényleg nem tehet róla.
Éliás Tóbiás: Végül is nem.
Dongó: Végül is.
Egér: Na ugye, na ugye! Nagyon-nagyon-nagyon szépen köszönöm,
hogy kiszabadítottatok. Köszönök mindent!

*(Cincogva kirohan a pincéből. Révetegen bámulnak utána. Leghamarabb
Dongó tért magához. Felderül.)*

Dongó: *(Növekvő büszkeséggel.)* Tulajdonképpen legyőztem a Csikorgó
Csökorgót. Le én! De le ám! Mit szóltok hozzá? Mit szóltok
hozzám?!

NO. 10

Micsoda hős tusa!
Micsoda nagy csata!
Látjátok mit tettem?
Harcoltam, küzdöttem,
Két vállra fektettem!

Porzik a harctér, vad viadal,
S nem marad el a szép diadal,
Szóljon a dal, a dia-dia-dia-dal!

Éliás Tóbiás : Ha jól láttam, annyira azért nem kellett csatáznod!
Dongó: Nem jól láttad!

Az a nyertes, aki
Ottmarad a végén,
Lám itt vagyok – ő nem!
Elfutott a véglény!
S ki győzte le? Én! Én!

Porzik a harctér, vad viadal,
S nem marad el a szép diadal,
Szóljon a dal, a dia-dia-dia-dal!

(Elégedetten veregeti a vállát.)

Csapcsöpp: Vigyázz Dongó, még a végén elhiszed magadnak...

(Beront a Nagy Kulcsmásoló. Mintha kicserélték volna. Kisimult, fűrgén ugrabugráló aggastyán, csörög, zörög rajta a nyakába aggatott rengeteg kulcs.)

Kulcsmásoló: Hej, haj, tyuhaj! Haj, hej, tyühej! Odavagyok a boldogságtól! Rögtön iderohantam hozzátok! Elmúlt tőlem a baj! Olyan vagyok, mint azelőtt! És ezt nektek köszönhetem!

Dongó: *(szerénykedve)* Elsősorban nekem.

Kulcsmásoló: Mit tehetek értetek?

Éliás Tóbiás: A szépséges Lanolin toronyszobájának a 10. emelet 111-nek a kulcsára volna szükségünk, hogy kiszabadíthassuk fogságából.

Kulcsmásoló: Lanolin fogságban?! Hogyan történhetett?

Éliás Tóbiás: Majd később elmondjuk. Most a kulcsot, ha lehetne...

Kulcsmásoló: Semmiség. *(Dudorászva válogat a nyakába fűzött, derekán csilingelő kulcsok közt.)* Apróság, csekélység, piciség, ujjhegynyiség, körömfeketénység, cseppség, mákszemnyiség, makulaság... megvan! *(Kiemel egy kulcsot.)*

Éliás Tóbiás: Ezt mind magadnál hordod?

Kulcsmásoló: Ha látnád, mennyi van még a cipőmben, sapkámban, ingemben!

Dongó: És ez itt a 10. emelet 111 kulcsa?

Kulcsmásoló: Ez még egy kis átalakításra szorul. Megcsináljuk nyomban. Egy kis csendet kérek. *(A kulccsal kopog a kazánon.)* Ugyanis sugallatra várok. *(A kulcsot a szeme elé emeli és bővíti, koncentrál. Mindenki feszülten várakozik. A kulcsmásoló*

egyszerre felordít!) Hej, haj, tyuhaj! Haj, hej, tyühej! *(Rémülten hátrálnak.)*

Éliás Tóbiás: *(súgva)* Mi van vele?

Dongó: Meg-meg-megjött a sugallata.

(A kulcsmásoló villámgyorsan szájába veszi a kulcsot és megrágja. A fölösleget kiköpködi. A kulcsot büszkén felmutatja és ünnepélyesen átadja Éliás Tóbiásnak.)

Éliás Tóbiás: Most jó?

Kulcsmásoló: Ha egyszer sugallatom van, ellenállhatatlan vagyok. És tévedhetetlen!

Éliás Tóbiás: Akkor siessünk!

(Mindnyájan kirohannak a pincéből és száguldva, érkeznek a 10. emelet 111 elé. Tóbiás a zárba illeszti a kulcsot, kinyitja az ajtót nagy éljenzés, üdvrivalgás közepette benyomulnak.)

Lanolin: *(rémülten)* Ki az?

(Megjelenik a szobában egy piros-pöttyös törölközőbe burkoltan, víztől csöpögve, fején samponhab, a hab tetején kis korona ül. A társaság elcsendesedik. Éliás Tóbiás szótlanul hozzálép, fél térdre ereszkedik előtte, a többiek követik.)

Hát kiszabadultam?

Éliás Tóbiás: *(meghatottan)* Ki bizony.

Lanolin: Köszönöm neked hős szabadítóm, köszönöm. Ha te nem vagy, talán halálomig sínylődhetek szomorú fogságomban.

Dongó: Bizony, ha mi nem vagyunk, akkor talán... Hanem felséges királykisasszony ráérünk még örülni. Atyád, Első Badar szívrepesve vár. *(ZENE, INDUL ÉS A JELENET VÉGÉIG TART)*

(Az ajtó felé indulnak, egymást tesséklik, végül mind egyszerre lépnének, előbb Dongó és Tóbiás, azután a Kulcsmásoló és Lanolin szorul a nyílásba, Csapcsöpp feljajdul, nyilván ő is közéjük szorult, újabb próbálkozás, végül kiérnek a folyosóra. Tóbiás becsenget egy-egy ajtón, sorra csatlakozik hozzájuk a Hoppmester, az Étekfogó, majd a két Dzsinn. Valamennyien bókolnak a királylány előtt, és boldogan tolonganak a menet nyomában..)

(Irma néni a lépcsőházat söprögeti. A menet megtorpan. Dongó előre furakszik.)

- Dongó: Irma néni! Irma néni!
- Irma néni: Mi történt édes fiam, mire ez a nagy sietség?
- Dongó: Irma néni! Megtaláltuk Lanolint.
- Irma néni: Micsoda meglepetés. *(Rendületlenül tovább söpröget.)*
- Dongó: Én csak izé... szeretném megköszönni az útbaigazítást.
- Irma néni: Akkor hát mentek a vén Badarhoz.
- Dongó: Megyünk. És biztosan lesz valami hetedhét országra szóló izé... már tetszik tudni, ahogy ez ilyenkor szokás... óh, Irma néni! Ezt sokkal jobban tudja nálam.
- Irma néni: Ne hízelkedj Fitzhuber Dongó, ne hízelkedj! Kezdő vagy te még ahhoz, hogy engem levegyél a lábamról.
- Dongó: *(zavartan)* Khmmm... hát szóval... khm... Irma néni megtisztelne bennünket, ha eljönne a hetedhét országra szóló...

(Egyetértő moraj, helyeslés.)

- Irma néni: El szoktam én már az ilyen vígasságoktól. Öreg vagyok az ilyesmihez.
- Dongó: *(kellemetlenkedve)* Irma néni öreg? Na de ilyet még gondolni is? Hogyan mondhat ilyet, öreganyám?

Irma néni: Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál. *(Kacéran megigazítja a seprűjét és a fejkendőjét.)* Egy kicsit azért mégis bekukkantok, de csak egy egészen kicsikét.

(Örömkialtások, és a menet hömpölyög tovább. Csöngetés nélkül bezúdulnak Első Badar ajtaján. A király éppen lefekvéshez készül. Az esti tornát végzi expanderrel. Ekkor zúdul rá egész udvara már MESE jelmezben.)

I. Badar: Háha-háha-háha-Háááá! *(Boldogan átöleli lányát.)* Háha-háha-háha-háááá! *(Örömeben fél lábon ugrálja körül, majd újra átöleli.)* Háha! *(Megöleli Tóbiást.)* Háha!

(Badar egy-egy kiáltással mindenkit sorban megölel. Majd négykézlábra állva előkotorja palástját és koronáját a trónszék alól, a hoppmester segítségével felölti azokat, majd felséges gesztussal helyet foglal. Az udvar tagjai félkörben mögé állnak, mellette Lanolin, Éliás Tóbiás szabályos rendben, úgy, ahogyan a mesekönyvek lapjairól megszoktuk.)

I. Badar: Éliás Tóbiás, te hős lovag, te legkisebb fiú... Mondd csak... pusztán a pontosság kedvéért; tényleg a legkisebb fiú vagy?

Éliás Tóbiás: Én vagyok a legkisebb. Tudod... egyetlen vagyok. Eddig.

I. Badar: Ki tudja, mit hoz a jövő? Egyébként, ezek szerint minden stimmel. Egyszóval... te, legkisebb fiú! Mi, Első Badar megköszönjük, hogy kiszabadítottad leányunkat, a világszép Lanolint és hűek leszünk ígéretünkhöz. Mit tegyünk, sajnos az ígéret szép szó, ha megtartják úgy jó... Tehát, tiéd a lányunk keze és a fele királyságunk.

Éliás Tóbiás: *(zavartan)* Egy kis baj van felséges királyom.

I. Badar: *(reménykedve)* Baj?

Éliás Tóbiás: Én most nem vehetek senkit feleségül. Egy egészen kicsikét kiskorú vagyok.

- I. Badar: *(álságosan)* Ne mondd! Hát erre bizony nem gondoltunk. Egyébként a szépséges Lanolin is még csak iskolás, mármint az lenne, de a fogság miatt kimaradt a tanév - szeptembertől pótol.
- Éliás Tóbiás: Felséges királyom, van egy kérésem.
- I. Badar: Kérj bármit, amit teljesíteni tudunk!
- Dongó: Tankönyveim szerint az ilyenkor esedékes válasz úgy hangzik, hogy: „Nem kérhetsz olyat, amit ne teljesítenénk!”
- I. Badar: *(ingerülten)* A tankönyveid, a tankönyveid! Hát hol élsz te?!
- Éliás Tóbiás: Egyszóval, minthogy lányod kezére nem tartok igényt, s a fele királyságodat se kérem, mert ugye másfél szoba esetén csak háromnegyed szoba volna, nekem, pedig van egy egész sajátom... *(A király megkönnyebbülten sóhajt.)* csak azt kérem, hogy szeptembertől elkísérhessem reggelenként Lanolint a Nimbusz Endre Bertalan utcai általánosba!
- I. Badar: *(Boldogan felugrik és meglapogatja Tóbiást.)* Teljesítve! Úgy legyen! Milyen szerény, milyen felségesen szerény legkisebbik fiú! Ezt már szeretem. Most pedig hetedhét országra szóló vígasságot csapunk! Terítsetek! Ehetnékünk van!
- Étekfogó: Felséged utólagos engedelmével szemrevételeztem a hűtőszekrényét.
- I. Badar: És?
- Étekfogó: Az egész lakásban csak egy aszott parenyica sajt van, meg egy joghurt, de az is lejárt tegnap.
- Kulcsmásoló: Pedig már úgy beleéltem magam egy jó kis lakomába.
- Hoppmester: Én is. *(Letörten koppant.)*

Dongó: Egyet se búsuljatok! Varázsolok én olyan lakomát, hogy még!
Hol egy asztal?

(Behoznak egy preparált asztalt. Dongó pálcájával az asztalra csap.)

Dongó: Terülj, terülj asztalkám! *(Nem történik semmi. Fenyegetően ismétél.)* Terülj, terülj asztalkám!!! *(Semmi. Dongó ideges.)* Ha ennyien néznek, nem tudok. *(A társaság visszahúzódik, csak Tóbiás marad mellette kaján képpel, Dongó hókusz-pókuszol a pálcával.)*

Göcseji, Gyulai,
Párizsi, Zalai
Liptói, Csabai,
aludt és tartós tej,
Hej!

(Most sem történik semmi. Dongó zavara nő.)

Dongó: Ma valahogy indiszponált vagyok.

(Dühösen hátat fordít az asztalnak, mindenki elfordul csak Irma néni marad az asztal közelében, VARÁZSLAT, ebben a pillanatban az asztalka megtelik finom falatokkal.)

Hoppmester: Odanézzetek!

Dongó: *(Megdöbben, aztán gyorsan fölényesre vált.)* Na, mit mondtam?
Tessék! Jó étvágyat!

Étekfogó: Pillanat, pillanat! Előbb meg kell vizsgálnom, hogy minden
rendben van-e. *(Két pofára vizsgálgat.)*

Dongó: *(Irma nénihez oson.)* Öreganyám...

Irma néni: Jól van, jól van! Besegítettem egy kicsit.

Dongó: De Irma néni... én magamtól is...

Irma néni: Nem tűrhettem, hogy egy szakmabeli szégyenben maradjon. Ezt a terület, terület még gyakorolnod kell egy kicsit! Kettőnk közt marad fiam.

Étekgó: Minden rendben! De még mennyire rendben! Hmmm! Hmmm!

Irma néni: Vigyék a konyhába az asztalt, mert itt kezdődik a tánc.

(Üdvölgzés, megölelik a vén boszorkányt, aki szelíden, jóságosan s kicsit kacéran kacarászik az ölelgésektől.)

Kulcsmásoló: Hej, ha volna most itt egy zenekar, mint hajdan az udvarban...

I. Badar: Hát az nincs. Viszont van rádió. Hol is... hol is... Nnnna!

(A király a trónszék alá mászik, előhúzza egy rádiót, sípolás, recsegés, majd vad techno zene.)

Hoppmester: *(idegenkedve)* Erre táncoljunk?

I. Badar: *(Tehtetlenül vállat von.)* Az uralkodás a lehetőségek mestersége. Ha csak ez van...

Hoppmester: Ez szégyen volna uram király.

I. Badar: Hát akkor? Mire táncoljunk?

Dongó: Én úgy szeretném... Tudniillik úgy alakult, hogy nem voltam ott a varázslóiskola évvégi diplomabálján és nem járhattam el a hagyományos varázsló-rumbát, pedig annyit gyakoroltam és úgy szerettem volna...

Irma néni: Egyetértetek! Ami jár az jár!

(A hoppmester koppint.)

Hoppmester: Táncol! Ide kérem az első sort, ide a másodikat! Úgy, úgy!

(Lelkesen rendezkedik. Éliás Tóbiás felkéri Lanolint, I. Badar a piruló Irma nénit, Kulcsmásoló és Étekgógó, Dongó csetlik-botlik, egyedül marad.)

Dongó: *(búsan)* Nekem nincs párom. Pedig mennyit gyakoroltam a varázsló-rumbát!

Csapcsöpp: Dehogy nincs párod. Itt állok veled szemben.

Dongó: *(Felderül, tapogatózik.)* Hol a kezed?

Csapcsöpp: Itt.

Dongó: Aha! Remek!

Hoppmester: Egy-két-há, egy-két-há...

NO. 11.

Pálca a kézbe! A varázsló útra kész.
Pálcát marokra, s nem éri semmi vész.
Pálcát magasra, lássa ellen és barát!
Pálcát szegezze! Ő nem hagyja magát.

Mert tudja:

A kis varázs is több a semminél,
A varázsló ma már semmin él,
S balszerencse, ha nála időz,
Szegény varázsló akkor vízzel főz.

Palást a vállra! Ő vállalja palástját,
Palástba bújva, ha nem kell, nem látják.

Süveg a fejre! Hiszen a fő a fej,
Föl a főveggel, ha gondtól fő a fej.

Hisz tudjuk:

A kis varázs is több a semminél...

Pálca a kézbe és varázsos lesz a kéz
Süveg a fejre, s a fejben tenger ész
Palást a vállra, s alatta szív, parázsló
Ennyi az egész, ilyen egy varázsló

Ki tudja:

A kis varázs is több a semminél...

(A dal végeztével a zene halkul, a tánc folytatódik, a társaság párokra bomlik. Dongó félrevonja Éliás Tóbiást)

Dongó: *(súgva)* Mindjárt megszólal a kakas. Mennünk kell.

Éliás Tóbiás: Egy lakótelepen?

Dongó: Hát akkor jön a szemetes kocsi. Mindegy. *(Badarhoz)* Uram, királyom, nekünk most indulnunk kell.

I. Badar: Máris?

Éliás Tóbiás: *(Szomorú, és nagyon szeretné, ha tartóztatnák.)* Sajnos máris, mert...

I. Badar: Hát akkor Isten áldjon benneteket, és még egyszer köszönünk mindent.

Irma néni: Sok szerencsét édes egy fiam! Gyakorolj! Ismétlés a tudás anyja!

I. Badar: Háha-háha-háha-hááá!

(Irma nénivel a karján elpördül előlük.)

Éliás Tóbiás: És mikor találkozunk megint?

Lanolin: *(A Hoppmester hóna alól.)* Viszontlátásra hős Éliás Tóbiás, minden jót Fitzhuber Dongó...

Kulcsmásoló: Hej, haj, tyuhaj, haj, hej, tyühej!

Étekfogó: Hmmmmmm!

Hoppmester: Daliás Fóliás és Cicchuber Kongó távoznak!

(Mindenki kitáncol, a zene elenyészik, s ők most megint a folyosón baktatnak hazafelé.)

- Éliás Tóbiás: *(Egy kicsit csalódott.)* Hát nem volt nagy búcsúzkodás. Még a táncot sem hagyták abba.
- Dongó: Örülnek egymásnak. Hogy együtt vannak újra. És miért ne táncolnának, amíg lehet? Nemsokára úgyis feljön az alattuk lakó, hogy nagy a zaj.
- Éliás Tóbiás: Hozzánk is mindig feljön.
- Dongó: Mindenki alatt lakik valaki. *(sóhajt)* Hanem, ahogy a Nagy Rododendron mondaná: „Elvégeztük, mint gonosz mostoha a nagymosást.”
- Éliás Tóbiás: *(Szemei le-lecsukódnak.)* Hogyan végzi a gonosz mostoha a nagymosást?
- Dongó: Tudtam! Fő, hogy elvégeztük, és kész. *(Egy kicsit hallgatnak.)* Hanem... mit szólsz hozzá, Éliás Tóbiás, ugye, hogy van?
- Éliás Tóbiás: Micsoda?
- Dongó: Micsoda, micsoda? Hát mese! Ott is, ahol az ember a legkevésbé számít rá. *(Megállnak.)*
- Éliás Tóbiás: Fáradt vagyok. Mintha egy tucatnyi sárkánnyal küzdöttem volna meg az éjjel.
- Dongó: Ugyan, sárkányok... Mi egy sárkány egy vasajtóhoz képest, mi egy toronyszoba a tizedik emelethez képest, mi egy mélységesen mély erdő egy lakótelephez, egy gonosz és ellenséges fekete mágus a Csikorgó Csőkorgó képest? És egyáltalán, mi egy képes egy képtelenhez képest?
- Éliás Tóbiás: *(ásítva)* Semmi.
- Dongó: Jó éjt, Éliás Tóbiás! Halkan osonj, fel ne ébredjenek a szüleid!

Éliás Tóbiás: Hát persze.

Dongó: Álmodj szépeket. És ha szükség van rám, megtalálasz a Körzeti Varázslóhivatalban. El ne feledkezz rólam.

Éliás Tóbiás: Hogy feledkezhetsz meg rólad, drága Fitzhuber Dongó? Mikor találkozunk legközelebb?

Dongó: Bármikor, ha azt kívánod, hogy itt teremjek.

Éliás Tóbiás: *(Álom és ébrenlét között int vissza Dongónak.)* Jó. Akkor holnap. Jóéjszakát!*(Tóbiás ki, Dongó egyedül marad a folyosón. Lassan megindul visszafelé. Megáll, lopva körülnéz.)*

Dongó: *(Kihúzza magát, láthatólag elégedett.)* Akkor most... megpróbálok egy kicsit repülni.*(Nekikészül, saját feje fölött rajzol a pálcájával varázsköröket és morog.)* Kezdjünk bele, azután majd meglátjuk. Csak úgy egyszerűen: zummbele! *(hangosabban)* Csak úgy egyszerűen: zummbele!! *(Halk, szárnyas zene hallatszik, kitarja karját, köpönyege, mintha szárny lenne, és elrugaszkodik a lépcső tetejéről. Hatalmasat esik.)* Na tessék! Én mindig... Én már megint... Hát én már sohasem?! *(felnéz a gyerekekre)* Segítenétek?? Egy közös zummbele biztosan segítene. *(A mozgójárda kezdi kivinni, mire kiér, már a fenti ablakban megjelenik és integet).* Köszönöm! És most mondjuk közösen, hogy: Függyöny! Függyöny!

FÜGGÖNY